

ע"פ 65718/11/16 - המערער בתיק 65718-11-16, המערער בתיק 37968-12-16, דנה אלימלך, תמיר יואל נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

ע"פ 65718-11-16

ע"פ 37968-12-16

בפני

כבוד סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן, אב"ד

כבוד השופטת יפעת שיטריט

כבוד השופט סאאב דבור

המערער בתיק 65718-11-16

המערער בתיק 37968-12-16

1. דנה אלימלך

2. תמיר יואל

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופט נ. מישורי) בתיק 3803-01-14

נוכחים: בשם המערער עו"ד מוטי לוי מטעם הסניגוריה הציבורית.

בשם המערער עו"ד פוקרא פתחי, מטעם הסניגוריה הציבורית.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בשם המשיבה: עו"ד א. קורין.

המערערת לא נוכחת.

המערער בעצמו.

פסק דין

השופטת יפעת שטרית:

מבוא:

1. בפנינו שני ערעורים אשר נדונו במאוחד, האחד נשוא ע"פ 37968-12-16 **תמיר יואל נ' מדינת ישראל**, המופנה כנגד הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריית שמונה (כב' סגן הנשיא, השופט ניר מישורי - לב טוב) בת"פ 3803-01-14, מיום 20/7/16 והאחר, ע"פ 65718-11-16 **דנה אלימלך נ' מדינת ישראל**, המופנה כנגד פסק דינו של בית משפט השלום בקריית שמונה (כב' סגן הנשיא, השופט ניר מישורי - לב טוב) אף זאת, בת"פ 3803-01-14, הכרעת דין מיום 20/7/16 וגזר דין מיום 15/11/16.

2. כנגד המערערים הוגש לבית המשפט קמא כתב אישום אחד, במסגרתו יוחסו להם העבירות כדלקמן:

כנגד שני המערערים:

א. תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

כנגד המערער בנוסף:

שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

כנגד המערערת בנוסף:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

3. בהכרעת דינו מיום 20/7/16 (המתייחסת לשני המערערים), זיכה בית המשפט קמא את המערער מביצוע עבירת תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והרשיעו בעבירות שעניינן, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. זאת ועוד, בית המשפט קמא זיכה את המערער מביצוע העבירות שעניינן, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ותקיפת הגורמת חבלה של ממש והרשיע אותה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

4. בגזר דינו מיום 15/11/16, השית בית המשפט קמא על כל אחד מהמערערים את העונשים כדלקמן:

המערער:

א. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור את העבירה בה הורשע בתיק זה ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ב. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו, אשר חולק ל - 5 שיעורים חודשיים, שווים ורצופים.

המערער:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שנתיים, לא תעבור המערער את העבירה בה הורשע בתיק זה ותורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ב. חתימה על התחייבות כספית בסך 2,000 ₪ להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיף בו הורשע במשך 3 שנים. היה ולא תיחתם ההתחייבות, תיאסר המערער למשך 20 ימים.

עובדות כתב האישום:

5. על פי הנטען בכתב האישום, המערערים הינם בני זוג המתגוררים בדירה בקריית שמונה.

6. דודו שושני (להלן: "דודו") ויוסי מזרחי (להלן: "יוסי"), משרתים כשוטרים בתחנת קריית שמונה (להלן: "התחנה"), דודו כקצין חקירות ויוסי כרכז מודיעין.

7. כן נטען, כי בתאריך 30/12/13, בסמוך לשעה 10:00, הגיע המערער לתחנה על מנת להגיש תלונה כנגד שכנה (להלן: "השכנה"), המתגוררת באותו בניין בו מתגוררים המערערים. כן נטען, כי בהגיעו לתחנה, פגש המערער בדודו וזה הפנה אותו להגשת התלונה במרכז השירות לאזרח (להלן: "מש"ל"), המצוי בתחנה.

אותה עת, קיבל דודו הודעה טלפונית משוטר סיור ששאל אותו האם הוא מכיר את המערער שכן, אותו שוטר גבה עדות מן השכנה שביקשה להתלונן כנגד המערער.

8. בעקבות המידע, כי המערער מבוקש עתה כחשוד, ניגש דודו אל המש"ל, הודיע למערער, כי הוא חשוד באיומים כלפי השכנה וביקש ממנו להתלוות אליו למשרדו (להלן: "**המשרד**"). בתגובה, החל המערער להשתולל ולצעוק כיצד ייתכן שהפך ממתלונן לחשוד.

כאשר נחקר המערער במשרדו של דודו, הודיע זה ליוסי על עובדת הימצאות המערער בחקירה ויוסי נכנס אף הוא למשרדו של דודו.

9. על פי הנטען, ברגע שהבחין המערער ביוסי, הוא פרץ כלפיו בצעקות באומרו "לא נמאס לך לחפש אותי?" ואמר ליוסי, כי יוסי מפריע לו לחיות. מספר שניות לאחר מכן, קם המערער מכסאו, התקרב ליוסי, הצמיד את ראשו לראש של יוסי, כמבקש לנגחו ותוך כדי שהוא מנופף בידיו, צעק המערער לעבר יוסי שיעזוב אותו, שלא יחפש אותו ושלא יציק לו.

חרף ניסיונותיהם של דודו ויוסי להרגיע את המערער, לא שעה המערער לבקשותיהם, המשיך לצעוק ואמר, כי אינו פוחד מאיש, לא רואה אף אחד ממטר וכי אינו חושש מאף שוטר.

10. עוד על פי הנטען, דודו ביקש מהמערער להירגע, והמערער חזר למקומו בעודו ממשיך לצעוק. אז, נכנסה המערער למשרד וצעקה לעבר המערער: "למה באת למשטרה? תצא החוצה" וכן קיללה את דודו וכינתה אותו "שטן". דודו ניסה להרגיע את המערער, אך ללא הועיל, המערער המשיכה לצעוק ולקלל ואמרה לדודו ויוסי, כי הם "זבלים" ו"חארות" וכי הם עושים למערער ולה צרות. המערער סירבה לבקשתו של דודו לצאת מן המשרד שכן, היא מפריעה למהלך התקין של החקירה, ניגשה למערער, משכה בידו וצעקה לעברו "קום, תצא החוצה, למה באת לכאן? כולם זונות כאן".

שוב ביקש דודו מהמערער לצאת מהמשרד וזו השיבה "אני לא רואה אותך ממטר, מי אתה בכלל? אני אעשה מה שאני רוצה". לאחר שנתבקשה שוב לצאת, יצאה המערער מהמשרד בעודה מקללת "זבלים, מניאק".

11. בהמשך, כך על פי הנטען, נכנסה המערער עוד פעמיים למשרד וסירבה לצאת באופן, שאף תפסה את משקוף הדלת בשתי ידיה ודודו נאלץ להדפה אל מחוץ לדלת. כל זאת עשתה המערער בליווי גידופים וחרפות כלפי דודו, תוך שהיא שואלת "מה תעשה לי? אני לא רואה אותך ממטר". זאת ועוד, לאחר שיצאה המערער מן המשרד בפעם האחרונה, היא שוב נכנסה לתוכו בריצה. אז קם לעברה יוסי והיא הדפה אותו. בשלב זה, התקרב אליה דודו והיא, בתגובה, בעטה בברכו, תפסה את ידו השמאלית, עיקמה את אצבעותיו ואמרה לו, כי "תזיין" אותו. בהמשך בעטה המערער ברגליו של יוסי ונמלטה החוצה מהמשרד, לכיוון חצר התחנה. המערער הצטרף למערער, תוך שהוא צועק ליוסי, כי "יזיין" אותו ורץ לעברו בעודו מנופף באגרופו.

12. המערער תקף את יוסי באגרופיו, כך ששעון היד של יוסי נקרע ונפל על הארץ ובעוד יוסי מנסה להתגונן מתקיפתו, שרטה המערערת את יוסי במצחו.

13. עוד נטען, כי לאחר האירועים המפורטים לעיל, נחקרו המערערים בתחנת קריית שמונה. הודעת המערער נגבתה ע"י דודו וכשנשאל על ידו שאלה שאף הוקלדה ע"י דודו במחשב, לחץ המערער בידו על מקש המחיקה במקלדת המחשב ומחק את השאלה שהוקלדה.

14. כן נטען, כי כתוצאה ממעשי המערערים, נגרמו ליוסי כאבים בחזהו מצד שמאל וכן שריטה במצחו.

תשובת המערערים לאישום:

15. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, הוא לא תקף את השוטר כפי המתואר בכתב האישום, לא השתולל ולא צעק, לא אמר את הדברים המיוחסים לו ולא התנהג כפי הנטען. המערער הודה, כי נחקר במשטרה אך טען, כי לא מחק את השאלה שהוקלדה במחשב.

המערערת הודתה, כי נכנסה לחדרו של דוד שושני, אך טענה, כי לא הייתה מודעת לכך שהיא מפריעה למהלך החקירה. המערערת הודתה, כי אמרה למערער את הדברים המיוחסים בסעיף 8 לעובדות כתב האישום, אך כפרה בטענה, כי קיללה את דוד שושני. המערערת הודתה בכך שכאשר נתבקשה לצאת מהחדר, היא המשיכה לדבר עם המערער ולבקש ממנו לצאת משם, אך כפרה באמירת הקללות המיוחסות לה וכן טענה, כי לא נתבקשה בשנית לצאת מהחדר שכן, לטענתה, בפעם השנייה כבר הוטלה על הארץ וכי התנפלו עליה. לטענת המערערת, היא לא נכנסה עוד כמה פעמים למשרד והכחישה, כי תקפה את דודו ויוסי. באשר לנסיבות חקירתה טענה המערערת, כי נאמר לה, כי תעשה סולחה בתוך התחנה וכי היא אך מוסרת עדות לגבי מה שקרה ואולם, רק כעבור שעות ארוכות, הבינה, כי היא עצורה ולפיכך, רק בשלב זה ביקשה להיפגש עם עו"ד. זאת ועוד, המערערת כפרה בגרימת חבלות ליוסי וכן טענה, כי לא הייתה בהתנהגותה כל כוונה להפריע ליוסי ולדודו במילוי תפקידם, או להכשיל הליך שיפוטי.

קביעות בית המשפט קמא בהכרעת הדין:

16. בהכרעת דינו הגדיר ופירט בית המשפט קמא את הסוגיות השנויות במחלוקת בין הצדדים ובכלל זה, האם עומדת להגנה טענת "זיהום החקירה וההליך המשפטי" ואם כן, מה נפקותה הראייתית; האם יש לראות בהודעת המערערת במשטרה כראיה קבילה ואם כן, מהו משקלה?; האם הוכיחה המשיבה בראיותיה את עובדות כתב האישום ואם אכן כך הם פני הדברים, האם יש בהם כדי לבסס עבירת שיבוש הליכי משפט כנגד המערער ואם כן, האם עומדת למערערים טענת "הגנה מן הצדק" וסייג "הגנה עצמית".

17. באשר לטענה בדבר "זיהום החקירה וההליך המשפטי", ציין בית המשפט קמא, כי אין מחלוקת עובדתית על כך שחקירת המערער תחת אזהרה נעשתה ע"י הקצין שושני, אשר היה עד לעבירות בהן נחשד

המערער, לרבות היותו מתלונן בעבירות ההפרעה לשוטר ושיבוש מהלכי משפט בהן מואשם המערער. כן ציין בית המשפט קמא, כי אין מחלוקת, כי המערער נחקרה תחת אזהרה ע"י השוטרת נפתלוביץ אשר הייתה עדה לחלק מן העבירות בהן נחשדה המערערת ומואשמת בביצוען.

18. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, תוך שהפנה לפסיקה רלוונטית, כי בתי המשפט מצאו בהתנהגות לפיה, שוטר המעורב באירוע הנחקר, בין כעד ובין כנפגע עבירה, חוקר לאחר מכן את החשוד בגין אירוע כזה, משום מחדל חקירתי. בהקשר זה הוסיף וציין, כי הזכות להליך הוגן הינה בעלת היבטים שונים וכי יש להחיל את עקרונותיה גם בעניינינו ולקבוע, כי גביית עדויות המעורבים באירוע והעדים לו, צריכה להיעשות ברמת האובייקטיביות המקסימלית הן לשם הגנה על כבוד האדם וחירותו והן לשם הגנה על הציבור, תוך השגה אופטימלית של מטרות חקר האמת והצדק. כאשר נחקר עד כלשהו לאירוע ובפרט החשוד בו ע"י שוטר אשר היה מעורב בו אישית, הרי שהנחקר עלול להיות נתון ללחץ בלתי הוגן באופן המכתיב את יושרו של ההליך הפלילי. הדברים נכונים ביתר שאת בחקירה דנן, מקום בו השוטרת התעמתה עם הנחקרים ועלולה הייתה ליצור רושם, כי בכוונתה לפעול למען הפללתם. אין זהו המסר הראוי אשר על חוקרי המשטרה להעביר לנחקריהם.

בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי אין בידו לקבל את גרסת העד שושני והמשיבה, כי לא היה מקום להעביר את החקירה לטיפול חוקרים אחרים ויחידת חקירות אחרת.

19. בנסיבות אלו, בית המשפט קמא קיבל את טענת ההגנה, כי אכן היחידה החוקרת פעלה תוך מחדל חקירתי וכי זה נבע מטעות בשיקול דעתו של שושני, אשר לא נראה, כי פעל בכוונה כלשהיא להשפיע לרעה על החקירה ולסכן את יושרתה, אלא העדיף שיקולי יעילות ואילוץ על פני שמירת מראית פני הצדק ושמירה על זכויות החשודים באספקט זה.

משכך הם פני הדברים ומשמצא בית המשפט קמא, כי לא נערך ע"י החוקרים הפועלים ניסיון לעריכת "הסכם סולחה" עם המערערים, הרי שלא מצא, כי מחדל זה פגע פגיעה קשה וחמורה בהגנת המערערים. בצד זאת, ראה בית המשפט קמא לציין, כי נוכח קיומו של מחדל חקירתי זה, הרי שהזהיר עצמו בצורך לבחון את עדויות המשיבה ומשקלן, תוך בחינת שאלת קיומן של ראיות לחיזוק עדויות אלה, כאשר אלה אינן נדרשות לצורך הרשעה בשגרה.

20. באשר לקבילות ומשקל הודעת המערערת (ת/4), קבע בית המשפט קמא, כי עיון בהודעה מלמד, כי המערערת הועמדה על זכותה להיוועץ בעו"ד, אך לא הועמדה על זכויותיה להיוועץ עם סניגור ציבורי. בהקשרה של סוגיה זו, הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית ותוך שבחן את נסיבות המקרה דנן, בא לכלל מסקנה, כי דין הטענה בדבר פסילת ההודעה, כאשר החשוד לא היה מיועד בדבר זכותו להיוועץ בסניגור ציבורי להידחות, שעה שהמערערת ראתה עצמה מיוצגת ע"י סניגורית פרטית מטעמה, לא הביעה כל עניין בייצוג ע"י סניגור ציבורי וכן, כי הרציונל בדבר הגנה על חשוד מחוסר אמצעים שאי העמדתו על זכות ההיוועצות בסניגור ציבורי מאיינת את זכותו הלכה למעשה, אינו מתקיים בעניינינו, שעה שאין המדובר במערערת מחוסרת אמצעים ואף הייתה מודעת לזכותה להיוועץ בסניגור מטעמה וראתה עצמה מיוצגת ע"י סניגור פרטי. בית המשפט קמא מצא בהתנגדות המערערת לייצוג ע"י סניגור ציבורי לאחר שהודע לה על זכותה זו, טעם לאי פסילת הודעתה מטעם

זה.

21. באשר לטענה בדבר אי קבלת תגובת המערערת להעמדתה על זכות ההיוועצות בעו"ד והעדד רישום בגין סירובה לקבלת ייעוץ משפטי טרם חקירתה, קבע בית המשפט קמא, כי עיון ב - 4/ת מלמד, כי לא נרשמה תגובת המערערת באשר להעמדתה על זכותה להיוועץ בעו"ד טרם חקירתה, אך המערערת מסרה, כי היא מבינה את החשדות המופנים כנגדה וכי היא מוסרת הכל מרצונה הטוב והחופשי. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי הוכח בפניו, כי המערערת חתמה בחתימת ידה, כי היא מאשרת שהבינה את החשד ואת תוכן האזהרה לאחר שהוקראה לה, הכוללת את זכותה להיוועץ בעו"ד.

בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי הגם שלא מולאה במקרה דנן דרישת רישום תגובת החשוד וקבלתו בכתב של ויתורו על זכות ההיוועצות, הרי שהשילוב בין טענות המערערת, כי יכולה הייתה בכל עת להזעיק את עורכת דינה הפרטית, כמו גם דחיית טענתה, כי שוכנעה לוותר על זכות ההיוועצות ואי קבלת מרבית מחלקי עדותה כמהימנים, מוביל למסקנה, כי העדה נפתלוביץ אכן העמידה את המערערת על זכותה להיוועץ בעו"ד וכי המערערת ויתרה מטעמיה שלה וללא פניות בנושא מהעדה נפתלוביץ, על זכותה זו.

22. בית המשפט קמא אף דחה את טענת המערערת לפיה, נפתלוביץ רשמה את דבריה ללא שאילת שאלות כלשהן וכי ההודעה 4/ת אינה אמרתה. בית המשפט קמא אף מצא חיזוק לקביעתו זו בדברים האמורים ב - 4/ת והעולים ממנה.

23. עוד קבע, כי לא מצא ביסוס כלשהו לטענת המערערת בדבר עריכת "הסכם סולחה" בינה לבין העדה נפתלוביץ, או בינה לבין העדים שושני או מזרחי. יחד עם זאת, קבע בית המשפט קמא, כי ספק רב אם ניתן לראות בהודעה 4/ת, הודאה מצד המערערת בתקיפת שושני או מזרחי, בוודאי לא מבחינה משפטית, שעה שהמערערת מאשרת בעיטה בשושני כשהייתה שרועה על הרצפה, לאחר ששושני אחז בידה והיא החליקה, כמו גם העדר כוונתה לתקוף או להכות את שושני בסיטואציה זו.

24. עוד הוסיף בית המשפט קמא, כי הוא עמד על סתירות ותמיהות בגרסת המערער, לרבות אי אמירת אמת באולם בית המשפט והיותו בלתי אובייקטיבי לחלוטין באשר למערערת, אשר הינה בת זוגו, באופן שיקשה לקבוע עובדות מכריעות על סמך עדותו במחלוקת עובדתית זו.

25. בנסיבות אלו קבע בית המשפט קמא, כי הודעת המערערת 4/ת קבילה וכי יש ליתן לה משקל ממשי והגם שלא ראה בה הודאה מלאה בביצוע עבירות התקיפה, הרי שיש בהודעה זו משום הודאה בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לרבות הבעת חרטה על התנהגות זו מצד המערערת.

26. בית המשפט קמא קבע עוד, כי לאחר עיון בראיות הצדדים ושמיעת העדים, הרי שהמשיבה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את ביצועה של עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו ע"י המערער במשרדו של שושני.

את מסקנתו זו סמך בית המשפט קמא על מספר אדנים ראייתיים וכדלקמן:

הדברים שרשם שושני בעדותו העצמית (נ/4) ועדות שושני בבית המשפט; הדברים שציין מזרחי בהודעתו נ/6 עליהם חזר בעדותו בבית המשפט; הדברים שמסר המערער בהודעתו ת/3 ואשר במסגרתה ביקש מספר רב של פעמים סליחה על התנהגותו והסביר, כי יש לו בעיה של שליטה בכעסים עליה הוא מנסה להתגבר; העובדה שהמערער אישר בעדותו בבית המשפט, כי הדברים שאמר ב - ת/3, הינם דברים שמסר לשושני.

27. בית המשפט קמא בחן את עדות המערער כפי שזו באה בפניו וציין בהקשר זה, כי זו נמצאה רצופת סתירות, תמיהות, גרסאות כבושות וקבע, כי חלקים נרחבים בעדותו אינם מהימנים עליו וכי המערער אף המחיש במהלך ניהול המשפט, כי אין ליתן אמון בגרסתו.

28. בית המשפט קמא הוסיף והתייחס לטענה ולפיה, המערער הגיע להתלונן במשטרה כנגד שכנתו והפך, שלא בצדק וללא כל ביסוס חוקי, לחשוד ולמעוכב. לפיכך טען, כי קמה לו הזכות להתנגד לעיכוב הבלתי חוקי. בית המשפט קמא קבע, כי אין ממש בטענה זו וכי דינה להידחות. בהקשר זה ציין, כי שושני העיד, כי עיכוב המערער כחשוד נבע מדיווח טלפוני שקיבל שושני מהסייר בשטח, ממנו עלתה תלונה כנגד המערער מצד השכנה, בגין איומים. שושני הנחה את הסייר לגבות עדות מהשכנה, הודיע למערער, כי הוא חשוד ועיכבו למשרד לצורך חקירה. בית המשפט קמא מצא חיזוקים לעדות שושני וקבע, כי אלה עולים בקנה אחד עם ההיגיון הבריא והשכל הישר וכי יש בכל אלה יחדיו כדי לשלול את טענת המערער ולהוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הפיכת המערער ממתלונן לחשוד ולמעוכב לא הייתה אקט שרירותי, אלא מבוסס על חשד סביר הקם כנגד המערער בגין השמעת איומים כלפי שכנתו.

משכך הם פני הדברים, כך בית המשפט קמא, הרי שלא קמה למערער הזכות לקלל, לגדף ולהתנהג במשרד שושני כפי שהתנהג ובאופן שיש בו כדי לשבש ולהכשיל את העד שושני בחקירתו בגין חשד לביצוע עבירת איומים כלפי שכנתו.

29. כן קבע בית המשפט קמא, כי אין ממש בטענות ב"כ המערער בדבר אי קבילות הודעת המערער במשטרה מן הטעם שלא הודעה לו זכות ההיוועצות בסניגור ציבורי, זאת שעה שהמערער ביקש לדבר עם הסניגור הציבורי, עו"ד פוקרא, ומכאן שהועמד על זכותו וידע היטב אודותיה. כן קבע, כי לא הוכח בפניו, כי נמנעה מהמערער האפשרות לשוחח עם סניגורו. עוד ציין, כי הרשעת המערער אינה נסמכת על הודאתו בלבד, אלא קיימות ראיות למכביר להרשעתו בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, גם אם לא היה מוצא שהודעת המערער קבילה.

30. כן קבע בית המשפט קמא, כי המשיבה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי המערער ביצעה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו במשרדו של שושני, זאת בהסתמך על מספר אדנים ראייתיים: הודעת המערער ת/3; הודעת המערער ת/4; הודעת העד שושני נ/4; עדות המערער בבית המשפט והודאת המערער בעדותה

בבית המשפט, כי הפריעה לשושי לחקור את המערער.

בנסיבות אלו קבע בית המשפט קמא, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצעה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כמפורט בסעיפים 8-12 בכתב האישום וכי המערער הוצאה 3 פעמים ממשרדו של שושי, אך חזרה בכל פעם, בניגוד להנחיות שושי, תוך קללות, גידופים וניסיונות להוציא את המערער הנחקר מהמשרד.

31. באשר לתקיפת שושי ומזרחי ע"י המערער במשרדו של שושי, קבע בית המשפט קמא, כי זו לא הוכחה בפניו מעבר לכל ספק סביר. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לעדות המערער בבית המשפט באשר להתרחשות האירועים ומנגד, גרסת שושי, השונה בתכלית. עוד קבע, כי לאחר עיון בהודעת העד מזרחי במשטרה נ/6, הרי שעולות סתירות בין גרסת שושי לבין גרסת מזרחי ולא מצא, כי ניתן הסבר מניח את הדעת לסתירות אלו. בנסיבות אלו, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי נותר ספק סביר וכי אין בידו לשלול, כי המערער בהתנגדותה לשימוש בכוח שעשו בה השוטרים שושי ומזרחי, אכן הפעילה כוח כנגד השוטרים, אך זה לא הגיע כדי בעיטות ברגליהם ועיקום אצבעותיו של שושי, אלא התמצה בהשתוללות המערער במטרה להתנגד לשימוש בכוח ולא בכוונה לתקוף את השוטרים בעת מילוי תפקידם.

32. עוד ציין בית המשפט קמא, כי אין חולק, כי לגישת השוטרים המערער עברה סדרת עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בהתנהגותה במשרדו של שושי וכי עבירה זו הינה עבירה מסוג "עוון" ובת מעצר על פי חוק. עוד ציין, כי מהעדויות עולה, כי לא הודע למערער בשום שלב של ההתרחשות במשרדו של שושי, כי היא מעוכבת ובוודאי שלא עצורה ואין לראות באיום, כי ינקטו כנגדה הליכים חוקיים בגין התנהגותה, כדי הודעה בגין עיכוב או מעצר. משלא הודע למערער על היותה עצורה בחשד לביצוע עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הרי שלא היה בידי השוטרים שושי ומזרחי הסמכות החוקית להפעיל כוח כנגד המערער במטרה להוציאה בכוח ממשרדו של שושי והיה עליהם להודיע למערער, כי היא עצורה ורק אז, אם לא תשמע להוראתם, להפעיל כנגדה כוח.

בית המשפט קמא אינו שולל, כי לשוטר סמכות מוקנית להפסיק ביצועה של עבירה, אך משחזר התרחיש ולפיו, המערער נכנסת נסערת, מקללת, מנסה להוציא את המערער מהמשרד ובכך להפריע לחקירה פעם אחר פעם, הרי שהיה צורך לצפות, כי הוצאתה בכוח תניב התנגדות ומשהוצאתה בכוח לוותה בהפעלת כוח ניכר ולא כוח של מה בכך, הרי שהיה מקום להורות על מעצרה ורק אז לעשות שימוש בסמכות המוקנית לשוטרים במקרה זה, לצורך מעצר המערער. עוד התרשם בית המשפט קמא, כי הוצאת המערער מהמשרד נועדה להפסיק את עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אך לא נועדה לשם מעצרה.

33. בנסיבות אלו בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי המשיבה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עבירת תקיפת השוטר בנסיבות מחמירות במשרדו של שושי המיוחסת למערער, לאור הסתירות בעדויות שושי ומזרחי והעדר הוכחה מעבר לכל ספק סביר, כי המערער בעטה ועיקמה את ידי שושי ובעטה במזרחי. עוד קבע, כי המערער השתוללה, התנגדה להפעלת כוח, כמו גם להוצאתה מהמשרד וכי לא ניתן לשלול, כי המערער עשתה שימוש בכוח, נוכח שימוש בכוח שהופעל כנגדה שלא כדין ובניגוד לסמכות המוקנית לשוטר

בחוק וכי גם אם בעטה בשושני, הרי שבעיטה זו בוצעה כחלק מניסיון המערער להתנער מהעדים שביקשו להוציאה בכוח מהמשרד וללא כל מודעות מצדה לפעולת התקיפה.

34. עוד קבע בית המשפט קמא, כי לא הוכח בפניו מעבר לכל ספק סביר, כי המערער תקף את השוטר מזרחי, כך גם קבע, כי לא הוכח בפניו מעבר לכל ספק סביר, כי המערער תקפה את השוטר מזרחי.

35. יחד עם זאת, קבע בית המשפט קמא, כי הוצגו בפניו די ראיות להרשעת המערער בביצוע עבירה של שיבוש מהלכי משפט. בהקשר זה ציין, כי הגם שהמערער לא הועמד על זכותו באזהרה בפתח הודעתו ת/3 אודות זכותו להיוועץ בסניגור ציבורי, הרי שמהכתוב בהודעת המערער ת/3 עולה, כי המערער היה מודע לזכותו להיוועץ בסניגור ציבורי, עו"ד פוקרא ומעדויות העד שושני עלה, כי זה אפשר למערער ונתן לו הזדמנות לשוחח עם סניגור ציבורי. יחד עם זאת, במקום להזהיר את המערער, כי מעתה הינו חשוד בעבירת שיבוש מהלכי משפט ולהעמיד אותו שוב על זכותו להיוועץ בעו"ד, בחר שושני לשאול את המערער שאלה ישירה מדוע מחק את השאלה שרשם ואף רשם את התשובה שמסר לו המערער.

36. בית המשפט קמא קבע, כי התנהלותו זו של שושני פוגעת פגיעה קשה בזכות המערער לחיסיון מפני הפללה עצמית, שעה שהוא אינו מודע לכך שנחשד בביצוע עבירה בעקבות מחיקת השאלה בה נחשד וכן פוגעת פגיעה קשה בזכות ההיוועצות, שעה ששושני אינו מעמיד את המערער על זכותו להיוועץ שוב בעורך דינו, מקום בו ההיוועצות הראשונית, גם אם זו הייתה יוצאת אל הפועל, לא יכולה הייתה לכלול היוועצות באשר לעבירה זו, אשר טרם באה לעולם.

37. בנסיבות אלו, בית המשפט קמא מצא, כי אין בחלק זה של ההודעה, ת/3, המתייחס לתשובות המערער בגין טענת שושני בדבר מחיקת התשובה כקביל, והתעלם מחלק זה של העדות בהכרעת דינו. עם זאת, בית המשפט קמא מצא, כי מהעדויות שהובאו בפניו עלה, כי אין מחלוקת שהמערער אכן מחק את השאלה באמצעות המקלדת של שושני והפנה בהקשר זה לעדות שושני בבית המשפט, כמו גם לעובדה שהמערער הודה בעדותו בבית המשפט במילוי היסוד ההתנהגותי שבעבירת השיבוש בדמות מחיקת המשפט, או חלק מהמשפט, בחקירתו.

כן קבע, כי גם היסוד הנפשי בעבירת השיבוש התמלא, שעה שמתשובת המערער בעדותו בבית המשפט עלה, כי המערער לא היה שבע רצון מהשאלה ששאל שושני וכאשר השאלה עצבנה אותו, הוא החליט למחוק אותה. לדידו של בית המשפט קמא, בתשובתו זו מודה המערער, כי ביקש להעלים את האשמתו בתקיפת השוטר מזרחי מתוכן העדות ובכך למנוע את העמדתו העתידית לדין בגין האשמה זו, כי תקף את מזרחי.

לפיכך, מצא בית המשפט קמא, כי התמלאו יסודות עבירת שיבוש מהלכי משפט.

38. כן בחן בית המשפט קמא את טענת המערער בהקשר זה ולפיה, יש להורות על זיכוי מעבירה זו בשל

סייג "זוטי דברים" וכי מעשה המערער בהקשר זה אינו מצדיק העמדתו לדין ולא כל שכן, הרשעתו בדין. בהקשר זה קבע, כי הגם שטיב המעשה אינו מצביע על חומרה יתרה, הרי שנסיבות המקרה וביצוע העבירה הינן חמורות ומצביעות על עזות מצח ואין לומר שהתנהגות המערער הינה קלת ערך שכן, קביעה כזו תביא בהכרח לזילות הליך החקירה וההליך המשפטי, כמו גם סלילת דרכם של נחקרים לנסות ולהשפיע על מהלך החקירה ובכך להטות את החקירה ואת המשפט.

39. לסיום, בחן בית המשפט קמא, האם בהחלטת מח"ש שלא לפתוח בחקירה כנגד השוטרים יש משום עילה לביטול כתב האישום, או להביא לזיכוי מחמת טענת "הגנה מן הצדק" וראה לדחות טענה זו. בהקשר זה קבע, בין היתר, כי לא הוכח בפניו, כי אי פתיחה בחקירה ע"י מח"ש במקרה זה פגיעה פגיעה קשה בהגנת המערעים, או כי הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית.

40. לאור כל האמור לעיל, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בביצוע עבירות של הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט, הרשיע את המערער בביצוע עבירה של הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו וזיכה את המערעים מחמת הספק מביצוע עבירות של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בעניינה של המערער.

נימוקי גזר הדין:

41. במסגרת גזר דינו ועל רקע טיעוני הצדדים, בחן בית המשפט קמא את סוגיית ההרשעה בעניינה של המערער ובחן, האם יש מקום להורות על ביטול הרשעתה, כאמור. בהקשר זה הדגיש, כי הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים יורשע בדין והחריג הוא, הימנעות מהרשעה. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית ולתנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בדין, כפי שנקבעו בפסיקה.

42. כאשר בחן את עניינה של המערער, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי העבירה בה הורשעה המערער אינה קלת ערך, או עבירה של מה בכך ושב והפנה למעשים שביצעה המערער כפי העולה מהכרעת הדין ומכתב האישום. עוד קבע בהקשר זה, כי בהתנהלותה פעלה המערער באופן מתריס, פרובוקטיבי ומתלהם כנגד אנשי משטרה המבצעים את תפקידם, כל זאת כאשר המערער עוברת את העבירה המתמשכת פעם אחר פעם כשהיא מתעלמת לחלוטין מבקשות ומאזהרות אנשי המשטרה ובעת ששווה בליבה של תחנת משטרה. בכך יש כדי להצביע על העדר כבוד לחוק ולרשויות החוק.

43. בית המשפט קמא נתן דעתו לנסיבות המקלות בעניינה של המערער, כמו גם זיכוי מביצוע של עבירות חמורות וכן עברה הנקי ושהייתה במעצר לרבות מעצר בית בו שהתה. יחד עם זאת ציין, כי המערער לא עתרה, כי יתקבל בעניינה תסקיר מאת שירות המבחן ולא הובאה בפניו כל ראיה במסגרת טיעוני המערער, כי הרשעה תפגע במערער פגיעה כלשהי, קל וחומר פגיעה קשה בדימויה העצמי, או כי תגרום לנזק תעסוקתי

קונקרטי, או לפגיעה בשיקומה של המערערת.

44. בנסיבות העניין ולאור העובדה, כי העבירה שביצעה המערערת בנסיבות ביצועה אינה מן העבירות הקלות בחומרתן, כמו גם העדר פגיעה מוכחת בדימויה העצמי של המערערת, או פגיעה תעסוקתית בה, לרבות בשיקומה, הרי שלא מצא בית המשפט קמא, כי יש מקום לחרוג במקרה זה מן הכלל והותיר את הרשעת המערערת בדין על כנה.

45. בבוא בית המשפט קמא לגזור את דינם של המערערים, הרי שפסע הוא במתווה שנקבע בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין ושיקולי הענישה שהותוו במסגרתו. עוד קבע בית המשפט קמא, כי העבירות שביצעו המערערים מהוות אירוע אחד ולפיכך, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין אלה. בית המשפט קמא התייחס לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם. כך התייחס למידת האשם ומידת הנזק הגלומים במעשי המערערים וציין בהקשר זה, כי מידת האשם של המערערים הינה מלאה. כך גם מידת אשמו של המערער בביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ציין בית המשפט קמא, כי הנזק שנגרם אינו חמור, כאשר אנשי המשטרה לא נפגעו, אך הנזק הפוטנציאלי בביצוע עבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו הינו רב, קל וחומר, שעה שעבירה זו מבוצעת בתוך חדר חקירות בתחנת משטרה.

עוד ציין, כי הגם שמעשי המערערים לא בוצעו תוך תכנון מוקדם, קפדני ומחושב, הרי שעבירת ההפרעה לשוטר שביצעו המערערים, בוצעה באופן מתמשך ועקבי והמערערים המשיכו בביצועה גם אחרי שאנשי המשטרה התרו במערערים שוב ושוב לחדול ממעשיהם.

46. בית המשפט קמא הוסיף והפנה למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשעו המערערים, ובהקשר זה הפנה לפסיקה רלוונטית ולרמת הענישה שהושתה במסגרתה.

47. בנסיבות אלו בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם נע ממאסר מותנה ועד 3 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו על דרך עבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים בדמות קנס וחתימה על התחייבות כספית בסכום של עד 4,000 ₪.

48. עוד קבע בית המשפט קמא, כי אין מקום במקרה דנן לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא או לחומרא ובקביעת העונש הראוי למערערים בתוך המתחם שנקבע, שקלל בית המשפט קמא את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה פגיעת העונש במערערים, העובדה, כי המערערים לא נטלו אחריות על מעשיהם. עוד ציין, כי לחובת המערער עבר פלילי מכביד בגין מגוון עבירות רכוש, אלימות וסמים, המערער ריצה בעבר עונש מאסר בפועל ואף הורשע בגין עבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מנגד ציין, כי עברה הפלילי של המערערת נקי.

בית המשפט קמא הוסיף והתייחס לנזקים שנגרמו למערערים מביצוע העבירות וציין בהקשר זה, כי המערערים היו עצורים ושחררו בתנאים מגבילים ממושכים, לרבות שהייה בתנאי מעצר בית, כאשר המערער אף שהה חלק

מהתקופה מחוץ לעירו קריית שמונה. עוד ציין בית המשפט קמא, כי מקום בו המערערים זוכו מחמת הספק מביצוע עבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, הרי שהפגיעה שחוו מן המעצר והתנאים המגבילים, הינה מוגברת. בית המשפט קמא שקלל עוד את העובדה, כי טענות המערערים לא נבדקו כדבעי במסגרת חקירת מח"ש בטרם ניתן אישור שפיטה עובר להגשת כתב האישום וכי גם על מח"ש וגם על פרקליטות המחוז, היה לבחון את פעולת השוטרים, לרבות הכשלים שעלו מחקירת המקרה. בית המשפט קמא שקלל עוד את שיקול ההרתעה האישית והרתעת הרבים ולאחר שבחן כל אלה, השית על כל אחד מהמערערים את העונשים שפורטו לעיל.

טיעוני המערערים:

טיעוני המערער:

49. במסגרת הודעת הערעור שבכתב, חזר ב"כ המערער על עיקר טיעוניו כפי שהובאו בפני בית המשפט קמא וכפי שקיבלו את ביטויים במסגרת הכרעת הדין. בהקשר זה חזר על טענתו, כי המערער עוכב שלא כדין, שעה שלא ביצע עבירה כלשהי וכי השוטר שושני פעל בניגוד לחוק עת הורה על עיכובו של המערער והורה על חקירתו כחשוד והחל לחקור אותו כחשוד, מקום בו לא הוגשה תלונה ע"י השכנה וזו לא הגיעה למשטרה. בנסיבות אלו, הרי שלא התקיים יסוד סביר ולפיו, המערער עבר עבירה כלשהי ולפיכך, לא קמה עילה למעצר המערער ולא הייתה זכות עיכוב כדין. המערער התנגד שיאזקו אותו והתנגד למעצרו שכן, מדובר בעיכוב בלתי חוקי ולפיכך, התנגדות המערער הייתה מותרת.

ב"כ המערער הוסיף והעלה את טענתו, כי גביית הודעתו ע"י שושני מהווה זיהום חקירה, שעה ששושני הינו מתלונן ועד תביעה מעוניין וכי חקירתו ע"י שושני מצמיחה לו טענת "הגנה מן הצדק" מאחר ולא קיבל את יומו וזכויותיו קופחו. למרות זאת, הורשע המערער בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט. בהקשר זה טען ב"כ המערער, כי לא מתקיימים יסודות עבירת השיבוש ולחילופין, הנגיעה במקלדת ומחיקת השורה חוסה תחת סייג "זוטי דברים".

50. עוד הוסיף וטען, כי על אף הסתירות הרבות בעדות המתלוננים ועל אף שלא הקפידו על אמירת האמת בבית המשפט, הרי שהמערער הורשע בעבירת ההפרעה על סמך עדויותיהם של שושני ומזרחי. לכך יש להוסיף את הטענה המשפטית ולפיה, התנהגות המערער אשר התנגד לעיכובו הלא חוקי ומחה על כך במשרד שושני. בכל אלה יש כדי להביא למסקנה, כי מעשי המערער אינם מקימים עבירה בנסיבות העניין ובית המשפט קמא שגה כאשר אימץ את גרסאות שושני ומזרחי והשתית עליהם את הרשעת המערער בעבירת ההפרעה. עוד טען, כי בהכרעת הדין אין קביעה פוזיטיבית בשאלה איזו גרסה יש להעדיף ובית המשפט קמא אימץ את גרסת שושני ומזרחי ללא דיון בסוגיה זו ובכך שגה.

על אף שבית המשפט קמא הזהיר עצמו שלא לאמץ את דבריהם של שושני ומזרחי, אלא מקום בו יש לדבריהם חיזוק בחומר הראיות, הרי שהלכה למעשה, הוא אימץ את גרסאותיהם במלואן, ללא קיומו של חיזוק בחומר הראיות.

51. לטענת המערער, העובדות והראיות הנוגעות לעבירת ההפרעה, קשורות קשר הדוק לעובדות על פיהן הואשם המערער בעבירת התקיפה ואולם, בית המשפט קמא דחה את גרסאות שושני ומזרחי ביחס לעבירת התקיפה ואימץ אותן במלואן ביחס לעבירת ההפרעה. בכך נקט בית המשפט קמא, הגם שלא ציין זאת במפורש, ב"פליגין דיבורא", מבלי שנתן טעמים לכך.

לטענת המערער, לא היה מקום לערוך את הפיצול האמור, בוודאי שלא ברמת הוודאות הדרושה בפלילים ולפיכך, לא היה מקום להתבסס על גרסאותיהם של שושני ומזרחי ביחס לעבירת ההפרעה.

52. עוד הוסיף וטען ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא טעה כאשר מצא בהתנהגות המערער במהלך הדיונים בפניו, אשר התאפיינה בהתפרצויות והפרעות חוזרות ונשנות חיזוק לאופיו האימפולסיבי וחיזוק לגרסאות שושני ומזרחי וטען, כי לא היה מקום לעשות כן.

בנסיבות אלו עותר ב"כ המערער, כי בית המשפט יקבע, כי המערער לא ביצע את עבירת ההפרעה לשטר במילוי תפקידו.

53. באשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט בה הורשע המערער, טען ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא שגה כאשר קבע, כי בנסיבות המקרה דנן מתקיימים יסודות עבירה זו. לטענתו, הרי שלא הייתה למערער כל כוונה לשבש הליכי חקירה וכי מחיקת השורה הייתה בלא כוונה ובלהט הדברים, שעה שהמערער היה נסער במהלך האירוע. בנסיבות אלו טען, כי אין במעשי המערער בהקשר זה כדי להקים את היסוד העובדתי של עבירה זו וכן, כי לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לגיבושה של עבירה זו בדבר כוונה למנוע, או להכשיל הליך שיפוטי. לפיכך, עתר לזיכוי המערער מעבירה זו.

54. עוד טען המערער, כי נפגמה זכותו להיוועצות בעו"ד, שעה ששושני החליט תוך גביית הודעתו, לחקור אותו בגין העבירה הנוספת של שיבוש מהלכי משפט מבלי להודיע לו על זכותו להיוועץ בעו"ד והמערער אף לא הוזהר כדין בטרם חקירתו בגין עבירה זו. לטענתו, מדובר בפגמים מהותיים היורדים לשורשם של כללי הגינות כלפי חשודים וכי מדובר בפגם נוסף בשרשרת הליקויים והפגמים שנפלו בהליך בכללותו וגרמו לפגיעה בזכויות המערער ובהליך הוגן.

55. לחלופין, טען, כי במעשי המערער בהקשר זה יש כדי להעלות כדי "זוטי דברים" וכי מדובר במעשה קל ערך, אשר לא הוכח, כי השפיע באופן כלשהו על המשך חקירה תקינה ויעילה ולא הוכח, כי הייתה שאיפה מצדו של המערער להשפיע על המשך חקירה תקין.

56. עוד הוסיף המערער, כי בעצם חקירתו ע"י שושני, יש כדי להעלות בבחינת פגם אשר מצדיק את זיכוי מכל העבירות וכי מדובר בהפרה בוטה של כללי המשפט המנהלי ועיקרי הצדק הטבעי. חרף העובדה, כי בית המשפט קמא קבע, כי חקירת המערער ע"י המתלונן הינה מעשה פסול משפטית שפגע בצורה ניכרת בהגינות הליך החקירה, הרי שראה לנכון להרשיע את המערער. בנסיבות אלו טען, כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא יישם את קביעותיו שלו ולא מצא, כי יש בכך כדי להביא לזיכוי המערער מהעבירות בהן הורשע.

57. ב"כ המערער הפנה להלכה בסוגיית התערבות בית המשפט שלערוור בממצאי מהימנות וקביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית ואולם לדידו, המקרה דנן נופל בגדרם של המקרים החריגים. בהקשר זה טען, כי בית המשפט קמא לא נתן משקל לקביעה שלו עצמו ולפיה, שני המתלוננים אינם אמינים ולפיכך, יש להורות על ביטול הכרעת הדין שעה שממנה לא עולה, כי אשמת המערער הוכחה מעבר לכל ספק סביר כנדרש בהליך הפלילי. כן טען, כי האופן בו ניתח בית המשפט קמא את הראיות והאירועים, מאפשר ביקורת שיפוטית של ערכאת הערעור וכי הגרסה העובדתית שאומצה ע"י בית המשפט קמא אינה מתקבלת על הדעת בנסיבות העניין ולפיכך, עסקינן במקרה בו על בית המשפט שלערוור להתערב בממצאים שבעובדה שנקבעו בערכאה הדיונית.

58. בהשלמת טיעוניו בדיון שהתקיים בפנינו ביום 21/2/17, חזר ב"כ המערער על עיקר טיעוניו כפי שפורטו לעיל, כמפורט בטיעוניו שם והוסיף וטען בהקשרה של עבירת שיבוש מהלכי משפט, כי לכל היותר גובשה בהקשר זה עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בנסיבות אלו, חזר ב"כ המערער על עתירתו לזיכוי המערער מהעבירות בהן הורשע.

טיעוני המערער:

59. במסגרת הודעת הערעור שבכתב, הדגיש ב"כ המערער, כי הערעור מופנה כנגד ההרשעה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ולחלופין, כנגד אי ביטול הרשעת המערער בדיון והעונשים שהוטלו עליה.

60. ב"כ המערער ציין את הכלל ולפיו, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בקביעת ממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית אולם הדגיש, כי לכלל זה ישנם מספר חריגים. לדידו, במקרה דנן, יש להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו ע"י בית המשפט קמא אשר בוססו על גרסת שושני בחקירה במשטרה ובבית המשפט. בהקשר זה טוען ב"כ המערער, כי היה על בית המשפט קמא לנמק, האם הוא מאמץ ברמת הוודאות הדרושה בהליך פלילי את גרסת שושני, או שמא הוא מאמץ, ולו מחמת הספק את גרסת המערער. בהקשר זה טען, כי בהכרעת הדין אין דיון בשאלה איזו גרסה יש להעדיף ובית המשפט קמא אימץ את הגרסה העובדתית של שושני ללא דיון ובכך שגה. בהקשר זה הוסיף וטען, כי בית המשפט קמא לא הלך במתווה בו הזהיר עצמו והוא אימץ את גרסת שושני במלואה, הגם שלגרסה זו לא נמצא חיזוק בחומר הראיות. עוד טען, כי העובדות הקשורות לעבירת ההפרעה לשוטר, קשורות בטבורן לעובדות על פיהן הואשמה המערער בעבירות התקיפה. יחד עם זאת, שעה שבית המשפט קמא דחה את גרסאות שושני ומזרחי ביחס לעבירת התקיפה, הוא ראה לאמץ את

גרסת שושני במלואה ביחס לעבירת ההפרעה. בכך נהג בית המשפט קמא על פי הכלל של "פליגין דיבורא" ולא נתן טעמים מדוע יש לעשות זאת בהקשר של עדותו של שושני.

61. גם לגופו של עניין טוען ב"כ המערער, כי לא היה מקום לפצל ולהעדיף במלואה ברמת הוודאות הדרושה בפליטים את גרסתו של שושני ביחס לסעיפים 8-12 לכתב האישום, כאשר סעיפים אלה קשורים בטבורם לטענות לפיהן תקפה המערער את שושני ומזרחי בחדר, טענות שנמצאו כלא מהימנות.

62. עוד טוען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא שעה שקיבל את הודעת המערער במשטרה ת/4 וקבע, כי זו קבילה, נוכח פגיעה בזכות ההיוועצות. בהקשר זה הוסיף ופירט ב"כ המערער בדבר קיומו של הזיהום החקירתי והאזהרה שהזהיר עצמו בית המשפט בהקשר זה, טענות שהועלו ביחס למהימנותה של החוקרת נפתלוביץ שלא זכו להתייחסות בית המשפט ושעה שהחוקרת לא תיעדה את תגובת המערער באשר לאמירה הנטענת בדבר קיומה של זכות ההיוועצות. עוד טען, כי הובטח למערער ע"י השוטר נפתלוביץ, כי אם תתנצל בפני שושני היא תשחרר, טענה שקיבלה את חיזוקה בעדות המערער בבית המשפט, טענות המערער לאלימות גם בחדרה של נפתלוביץ, אשר קיבלו חיזוק ממשי בעובדה שהמערער הוציאה שיחה גם בשעה בה הייתה לכל הפחות מעוכבת ושעה שבית המשפט קמא כלל לא התייחס לקיומה של ראייה זו וכן העובדה, כי טענה זו מוצאת את עיגונה בגרסאות שני השוטרים שהיו בחדר של השוטר נפתלוביץ.

בנסיבות אלו טוען ב"כ המערער, כי בטעמים מצטברים אלו יש כדי להצדיק את פסילת הודעת המערער, ת/4.

63. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי החקירה במקרה דנן זוהמה באורח קשה ע"י השוטרים המעורבים וכך גם ההליך המשפטי והדגיש, כי על דרך הכלל, אין זה ראוי, כי חקירה בדבר תקיפת שוטרים בתחנה פלונית, תתנהל ע"י אותה תחנה בה משרתים השוטרים וכי יש בכך כדי לפגוע במראית פני הצדק. בנסיבות אלו טוען ב"כ המערער, כי היה מקום, כי החקירה לא תתנהל בתחנת משטרת קריית שמונה, אלא תועבר לתחנה אחרת, מה שלא נעשה במקרה דנן וביתר שאת, שעה שהשוטרים הטוענים, כי היו נפגעי העבירה, או עדים לה, הם אלה שניהלו את החקירה.

64. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי למערער היה אינטרס מובהק לרצות את שושני שאמור היה להחליט בגורלו וכי הודעת המערער הינה הודעה מתרפסת ומתנצלת, מתוך תקווה שהוא והמערער לא יעצרו לאחר האירוע. בנסיבות אלו טוען ב"כ המערער, כי אין מקום ליתן להודעת המערער כל משקל, או לחילופין יש להעניק לה משקל נמוך בלבד.

65. בנסיבות אלו, עותר ב"כ המערער, כי ערכאת הערעור תתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו ע"י הערכאה הדיונית ותבטל את קביעת בית המשפט קמא, כי הוכחו מעבר לכל ספק סביר, העובדות המפורטות בסעיפים 8-12 לכתב האישום ותחת זאת יקבע, ולו מחמת הספק, כי גרסת המערער היא זו אשר תהווה את המסד העובדתי על פיו תוכרע השאלה האם המערער ביצעה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

66. ב"כ המערערת מוסיף ומדגיש, כי המערערת מודה, כי היא הגיעה לחדר בו היה המערער וביקשה ממנו לצאת והיא אף מודה שהתעלמה מהוראת השוטרים. לטענת המערערת, שניות אחדות לאחר הפנייה השנייה של השוטרים, הופעל כנגדה, שלא כדין, כוח והיא הוצאה מהחדר. לטענת ההגנה, בנסיבות העניין, אין מקום להותיר את הרשעת המערערת בעבירה זו על כנה.

כך הודגש, כי כאשר המערערת הגיעה לתחנת המשטרה, היא ידעה, כי המערער הוא זה אשר מגיש תלונה ולא ידעה, כי הינו חשוד ובנסיבות אלו קריאתה למערער לעזוב את החדר, היא קריאה לגיטימית שכן, היא סברה, כי המערער אף מגיש תלונה. גם בעובדה שהמערערת לא שעתה לקריאה הראשונה של השוטרים לעזוב את החדר, אין כדי לבסס את עבירת ההפרעה לשוטר שכן, המערערת לא ידעה, כי המערער חשוד ודובר היה בפרק זמן קצר מאוד.

זאת ועוד, על רקע הקביעות בהכרעת הדין ולפיהם, השוטרים הפעילו כוח שלא כדין על המערערת, הרי שבמכלול הנסיבות, מוצדק לזכותה בהקשר זה בשל סייג "זוטי דברים".

עוד טען, כי בהכרעת הדין נקבע, כי השוטרים לא פעלו כדין בהתנהגותם כלפי המערערת וסעיף 275 לחוק העונשין קובע, כי עבירת הפרעה לשוטר תקום רק מקום בו השוטר ממלא תפקידו כדין ומשלא נעשה כן, הרי שאין מקום להותיר את הרשעת המערערת על כנה.

67. עוד הוסיף וטען ב"כ המערערת, כי יש לזכות את המערערת מטעם של "אכיפה בדרנית" שעה שנקבע, כי השוטרים הפעילו כלפיה כוח שלא כדין ולמעשה תקפו אותה. השוטרים לא נתנו את הדין על התנהגותם זו בהעדר חקירת מח"ש, למרות ערר שהוגש ובנסיבות אלו, הותרת הרשעת המערערת על כנה בעבירה בה הורשעה, יוצרת תחושת אי נוחות קשה. פן נוסף של טענת "הגנה מן הצדק" נעוץ בעובדה, כי מח"ש לא חקרה את תלונת המערערת לרבות טענתה לאלימות בחדר של נפתלוביץ ויש בכך כדי להוות עילה לזיכוי המערערת. פן נוסף של "הגנה מן הצדק" נעוץ בהפרה הבוטה של כללי המשפט המנהלי במסגרת חקירת ומעצר המערערת, כאשר הקצין שושני, הוא זה שהחליט על מעצרה של המערערת למשך יממה וברי, כי לא היה פתוח לשמוע את טענותיה. עוד הודגש, כי המערערת שהתה במעצר במשך יממה, בהמשך שהתה בתנאים מגבילים לרבות מעצר בית מלא במשך חצי שנה, ההליכים המשפטיים בעניינה מתנהלים מזה 3 שנים ובהקשר זה הפנה ב"כ המערערת לעינוי הדין הגלום באלה, כמו גם נסיבותיה האישיות של המערערת כמפורט בטיעוניו שם.

בנסיבות אלו עותר ב"כ המערערת, כי בית המשפט יורה על זיכוי מעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

68. לחילופין ולאור מכלול הנסיבות, טוען ב"כ המערערת, כי היה מקום לסיים את ההליך בחיוב המערערת בחתימה על התחייבות כספית ללא הרשעתה בדין וכי לא היה מקום בנסיבות המקרה דנן, להטיל עליה מאסר מותנה.

69. בהשלמת טיעוניו לעונש כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 21/2/17, חזר ב"כ המערער על עיקר טיעוניו כמפורט לעיל. ב"כ המערער הוסיף והדגיש, כי אין עניין ציבורי ולא יהא זה צודק להותיר את הרשעת המערער על כנה ואולם הדגיש, כי ההליכים בעניינה של המערער נמשכים מזה כ - 3 שנים ולפיכך, המערער מסרבת, כי יוגש תסקיר שירות המבחן בעניינה בהליך דנן.

טיעוני המשיבה:

70. במסגרת טיעוניה, עתרה המשיבה לדחות את שני הערעורים. לטענת המשיבה, הן הכרעת הדין והן גזר הדין של בית המשפט קמא מבוססים היטב בחומר הראיות ובהליכים שהתקיימו בבית המשפט קמא ולא ניתן לומר, כי נפל בהם פגם. בהקשר זה הדגישה המשיבה, כי בית המשפט קמא ביקר את התנהלות תחנת המשטרה בקריית שמונה ואף גזר על עצמו אזהרות בכותבו את הכרעת הדין. בהקשר זה הדגישה המשיבה, כי בית המשפט קמא לא קבע, כי הוא אינו נותן אמון בעדות השוטרים, אלא קבע, כי מקום בו החקירה זוהמה הוא נוקט משנה זהירות וכל עבירה בה יורשעו המערערים, תתבסס על קיומן של ראיות הכוללות בחובן גם חיזוקים לעדות השוטרים.

באשר לעבירת ההפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, בה הורשעו המערערים, ציינה המשיבה, כי בית המשפט קמא הדגיש בהקשר זה, כי מעבר לעדויות השוטרים, הרי שניתן להרשיע את המערערים בעבירות אלו, אך בהסתמך על האמור בהודעותיהם ועדותם בבית המשפט.

באשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט בה הורשע המערער, ציינה המשיבה, כי נכון הוא שהמערער לא הוזהר לגביה בהודעתו ת/3 ולפיכך, בית המשפט התעלם מחלק זה בהודעתו, אך התשתית הראייתית להרשעת המערער בהקשר זה, נסמכת על עדותו של שושני ועל עדות המערער עצמו בבית המשפט.

71. ב"כ המשיבה הוסיפה והדגישה, כי בית המשפט קמא בחן והתייחס באופן מפורט לכל טענות המערערים, הן בהקשר של סייג "זוטי דברים", הן בהקשר של טענת "הגנה מן הצדק" ולאחר שעשה כן, ראה לדחות טענות אלו. לדידה של המשיבה, אין מקום להתערב בקביעותיו אלו של בית המשפט קמא.

72. באשר לטענות המערער בדבר תקיפתה ע"י השוטרים, הפנתה המשיבה לתמיהות שהעלה בית המשפט קמא באשר לאמיתות טענות אלו, זאת לאחר עיון בתיעוד הרפואי שהגישה המערער עצמה.

73. באשר לבקשה לביטול הרשעת המערער בדיון, גם ללא קבלת תסקיר, סבורה המשיבה, כי בית המשפט קמא התייחס באריכות לסוגיה זו בגזר דינו ולדידה, אין מקום להימנע מהרשעת המערער בדיון שכן, זו אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בהלכת "תמר כתב" בדבר הימנעות מהרשעה.

אשר על כן, עותרת המשיבה לדחיית שני הערעורים.

דין והכרעה:

הערעור על הכרעת הדין:

74. מושכלות יסוד הן, כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות הערכאה הדיונית בנושאי מהימנות גרסאות וממצאים עובדתיים, אלא בתנאים חריגים ביותר. עם זאת, אין עסקינן בכלל בל יעבור וערכאת הערעור תתערב בממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הראשונה כאשר אלה נקבעו על פי שיקולים בלתי סבירים, או שנקבעו תוך התעלמות מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל, או כאשר אי מהימנות של עד "בולטת לעין", או כאשר ברור וגלוי על פני הדברים, כי הערכאה הראשונה נתפסה לכלל טעות בהקשר זה. ראה בעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי **"על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום"**, מעמ' 1934 ואילך. כן ראה ע"פ 2103/07 **אביהו הורוביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.08), שם נקבע, כי הכלל המנחה הנקוט בידי ערכאת הערעור הינו, כי זו תמשוך ככלל את ידה מהתערבות בקביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, זאת מתוך התפיסה הגורסת, כי הערכאה הדיונית נהנית מן היתרון שבהתרשמות בלתי אמצעית מן העדים ומכלל הראיות.

התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות מצטמצמת רק לאותם מקרים חריגים בהם הממצאים והמסקנות שקבעה הערכאה הדיונית אינם מתקבלים על הדעת, כאשר ברור וגלוי מהם, כי נפלה שגגה גסה, מהותית ובולטת אצל הערכאה הדיונית בהקשר זה, או שמתגלות סתירות היורדות לשורשו של עניין ולא ניכר, כי הערכאה הדיונית נתנה עליהן דעתה. ערכאת הערעור לא תירתע מהתערבות, גם מקום שמדובר בממצאים עובדתיים המתבססים על שיקולים שבהיגיון ובמסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות שהוכחו. כן ראה בהקשר זה גם ע"פ 190/82 **מרקוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ז (1) 225, ע"פ 355/88 **לוי נ' מדינת ישראל** פ"ד מ"ג (3) 221, ע"פ 6730/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.2.06) וע"פ 10432/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.07).

75. עיון בהכרעת דינו של בית המשפט קמא מלמד, כי זו נסמכת על מספר אדנים שונים ומאובחנים העולים בקנה אחד זה עם זה, מחזקים האחד את רעהו ומניחים יחדיו פסיפס ראייתי לביסוס העבירות והמעשים בהם הורשעו המערערים והכל, כפי שיפורט להלן.

76. כאמור, הרשעת המערער בעבירה שעניינה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובהתאמה, האמור בסעיפים 8-12 (שורה ראשונה) לכתב האישום, נסמכת על מספר אדנים ראייתיים, שונים ומאובחנים ואשר עניינם, הודעת המערער (ת/3), הודעת המערער אשר נמצאה קבילה (ת/4), עדות שושני בבית המשפט, עדות המערער בבית המשפט ועדות המערער עצמה בבית המשפט.

77. עיון בהודעת המערער, ת/3, מלמד, כי בהודעתו זו מסר המערער אודות השתלשלות האירועים והתנהגות המערער וראה בעניין זה עמ' 2 להודעה משורה 16 ואילך, דברים העולים בקנה אחד עם הנתען בכתב האישום בהקשר זה. אדן ראייתי נוסף מוצא את ביטוי בהודעת המערער אשר נמצאה קבילה (ת/4) ואשר במסגרתה מעמ' 1 שורה 5 ואילך, מפרטת המערער אודות השתלשלות האירועים וכדלקמן:

"...אני עמדתי בכניסה ונתבקשתי ע"י יוסי הרכז מודיעין ודודו לצאת החוצה ושאלתי למה מה קרה ושוב ביקשו ממני לצאת, ואז אני צעקתי לא זוכרת בדיוק מה אמרתי אבל זה היה בצרחות, גם החבר שלי יואל ביקש ממני ללכת ושלא אענה אבל אני כבר נכנסתי לסערת רגשות וצעקתי ואז דודו הגיע אלי ביקש ממני לצאת וכשהוא אחז ביד שלי אני החלקתי ודודו יחד איתי.....דודו הוציא אותי החוצה מהמשרד ובעקבותי יואל תמיר יצא וגם יוסי והכל שם יצא משליטה הצעקות שלי של יואל וכן כל מה שהיה, אני עכשיו שאני רגועה אני מתנצלת זה לא מתאים לי להתנהג כך זה פשוט הכל יצא משליטה מכך שאנחנו עוברים ממש גיהנום בדירה מהשכנה....."

.
.
.

תשובה - לכך שהגעתי ודיברתי בצעקות ולא עזבתי כשנתבקשתי....."

78. ב"כ המערער העלה בבית המשפט קמא וכך גם בטיעוניו בפנינו, טענות אשר לדידו יש בהן כדי לפסול את הודעת המערער ולהביא למסקנה, כי זו אינה קבילה. בית המשפט קמא התייחס באריכות לטענה זו ולטענות הפסול שהועלו בהקשר זה ובסופו של יום ראה לדחות וקבע, כאמור, כי אין בהן כדי לפסול את הודעת המערער ת/4. לאחר שבחנתי קביעותיו אלו של בית המשפט קמא, לא מצאתי, כי נפלה בהן שגגה וכי יש מקום להתערב בהן.

באשר לטענה ולפיה, המערער לא הועמדה על זכותה להיוועץ בסניגור ציבורי טרם מסירת הודעתה, ת/4, הרי שבית המשפט התייחס נכונה למסגרת הנורמטיבית ולפסיקה הרלוונטית בהקשר זה ובסופו של יום, לאחר שבחן את הכללים שהותוו בפסיקה ויישמן על נסיבות המקרה דנן, הרי שבא לכלל מסקנה, כי דין הטענה בהקשר זה להידחות. בהקשר זה הבהיר, כי מעדות המערער בבית המשפט עלה, כי המערער ראתה עצמה מיוצגת ע"י סניגורית פרטית מטעמה וכי לא הביעה כל עניין בייצוג ע"י סניגור ציבורי וכי אם הייתה מבינה מלכתחילה, כי הינה זקוקה לייצוג סניגור, הרי שהייתה מזמנת את עוה"ד הפרטית כבר בבוקר. בנסיבות אלו, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי המערער הייתה מודעת לזכותה להיוועץ בסניגור מטעמה וראתה עצמה מיוצגת ע"י סניגור פרטי. בנסיבות אלו ותוך בחינת הכללים הרלוונטיים על נסיבות המקרה דנן, הרי שלא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו של בית המשפט קמא, כי אין בטענה זו כדי להביא לפסילת הודעתה של המערער.

79. טענה נוספת שהועלתה ע"י המערער באשר לאי קבילות הודעתה ת/4, עניינה, אי קבלת תגובת

המערערת בדבר העמדתה על זכות ההיוועצות בעו"ד והעדר רישום בגין סירובה לקבלת ייעוץ משפטי טרם חקירתה. גם בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית ולאחר שיישם את האמור שם על נסיבות המקרה דנן, קבע, כי אכן לא נרשמה תגובת המערערת להעמדתה על זכותה להיוועץ בעו"ד טרם חקירתה, אך עיון ב - 4/ת מלמד, כי המערערת חתמה לאחר האמור באזהרה, כי יש לה הזכות להיוועץ בעו"ד ואף בשורה 1 ל - 4/ת, מסרה, כי היא מבינה את החשד כנגדה ומספרת הכל מרצונה החופשי. המערערת חתמה הן לאחר האזהרה, כאמור והן בסופו של כל אחד מגיליונות ההודעה, 4/ת. כאמור, הרי שתוכן האזהרה כולל בחובו גם את ההודעה בדבר הזכות להיוועץ בעו"ד והמערערת חתמה לאחר אזהרה זו.

80. זאת ועוד, בית המשפט קמא אף התייחס לטענת המערערת ולפיה, האמור בהודעה 4/ת אינו אמרתה, אך הדגיש בהקשר זה, כי בעדותה בפניו, המערערת אישרה, כי אלו הן חתימותיה

ב - 4/ת, אך העלתה טענה, כי אין אלו דברים שמסרה. בהקשר זה בית המשפט קמא בחן את עדותה של החוקרת, רס"מ סיגלית נפתלוביץ כפי שזו באה בפניו באשר לנסיבות גביית ההודעה מכאן, אל מול גרסת המערערת משם ובסופו של יום מצא את עדותה של הגב' נפתלוביץ כעדות מהימנה ומנגד, את גרסת המערערת ככזו אשר אינה מקבלת כל הסבר אפשרי ובסופו של יום בא לכלל מסקנה, כי סיגלית נפתלוביץ רשמה את הדברים כפי שנאמרו ע"י המערערת ב - 4/ת.

לא מצאתי, כי נפל פגם בקביעתו זו של בית המשפט קמא, קביעה המבוססת הן על העולה מ - 4/ת עצמה והן מהתרשמות בלתי אמצעית מהחוקרת שגבתה את ההודעה והעידה אודות נסיבות גבייתה, כמו גם בחינת טענת המערערת באספקלריה של היגיון הדברים והשכל הישר ובסופו של יום, כאמור, בא לכלל מסקנה, כי הדברים המופיעים ב - 4/ת הן אמרותיה של המערערת ולא מצאתי, כי נפל במסקנה זו פגם וכי יש לה על מה שתסמוך.

81. בית המשפט קמא הוסיף ובחן את טענת המערערת בדבר פיתוי והשאה באשר להודעה 4/ת, כאשר טענה בהקשר זה, כי הובטח לה ע"י סיגלית נפתלוביץ, כי באם תבקש סליחה תשוחרר וראה לדחות טענה זו ולא מצא כל ביסוס לטענת המערערת בהקשר זה. בית המשפט קמא סמך את מסקנתו זו על עדויות העדים נפתלוביץ ושושני. אכן, בית המשפט קמא הזהיר עצמו, נוכח קיומו של המחדל החקירתי בדבר הותרת החקירה בידי תחנת קריית שמונה וקבע, כאמור, כי יבחן את עדויות התביעה ומשקלן, תוך בחינת קיומן של ראיות מחזקות לאלה. אזהרה זו של בית המשפט קמא לעצמו, קיבלה את ביטוייה בדחיית טענת המערערת בדבר פיתוי והשאה שכן הדברים קיבלו את ביטויים הן בעדות נפתלוביץ והן בעדות שושני ועדויות אלו, מחזקות זו את זו.

82. בית המשפט קמא אף בחן את טענת המערערת בדבר קיומה של אלימות קשה שהופעלה כנגדה לכאורה ע"י מזרחי ונפתלוביץ במשרדה של נפתלוביץ, וראה לדחות גם טענה זו. בהקשר זה הפנה בית המשפט קמא לעדותה של נפתלוביץ, אשר עמדה על כך שלא אירע כל אירוע אלים במשרדה וכן הפנה לתיעוד הרפואי הרלוונטי לעניינה של המערערת, נ/14 (התיעוד מבית החולים "זיו" מיום 2/1/14, שעה 22:01), ממנו עולה, כי נמצאה רגישות לאורך מרפק ואמה חיצונית יד שמאל, ללא סימני חבלה, ללא נפיחות, או דפורמציה. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא ובצדק, כי רק בתעודות רפואיות מאוחרות (אשר גם הן מהוות חלק מ - נ/14), נראות

נפישויות, הגבלה בתנועות ועוד, כאשר כלל לא ברור אם הן קשורות לאירוע דנן.

גם בהקשר זה, כאמור, לא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו של בית המשפט קמא, קביעה אשר יש לה על מה שתסמוך ואשר מקבלת את עיגונה הראייתי ממספר מקורות ראייתיים ולא מצאתי, כי יש מקום להתערב בה.

83. בנסיבות אלו, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי הודעת המערערת, ת/4, הינה הודעה קבילה וכי יש ליתן לה משקל ראייתי ממשי. הודעה זו כוללת בחובה הודאה בביצוע עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לרבות הבעת חרטה על התנהגות זו מצד המערערת, כאשר למהותה של עבירת ההפרעה ויסודותיה, נתייחס בהמשך פסק דין זה.

84. אדן ראייתי נוסף כפי שנמצא ע"י בית המשפט קמא לביסוס הרשעת המערערת בעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו הינה, בעדותו של העד שושני, כאשר בית המשפט קמא הפנה לעדותו של שושני כפי שזו באה בפניו, כמו גם לאמור בהודעתו במשטרה, נ/4. למען הסדר הטוב יוער, כי מקום בו הודעת העד שושני הוגשה כראיה מטעם ההגנה (נ/4), הרי שהיא מוגשת כראיה אך לסתירות המצויות בה ולא ניתן להסתמך עליה בביסוס המיוחס למערערת בכתב האישום. אלו הן מושכלות יסוד ונדמה, כי אין צורך להכביר מילים בשלהן. יחד עם זאת, בית המשפט אף הפנה לעדותו של שושני, כפי שזו באה בפניו וציין בהקשר זה, כי הדברים עולים בקנה אחד עם האמור בהודעתו, נ/4.

בהקשר זה הליו ב"כ המערערת ארוכות, כי בית המשפט קמא בחר, הלכה למעשה, לנקוט ב"פלגין דיבורא", שעה שמחד, לא ראה ליתן אמון בעדות שושני ככל שהדבר התייחס לעבירות תקיפת השוטרים ומאידך, ראה לסמוך על עדות שושני ככל שהדבר התייחס לעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, זאת מבלי שנתן הנמקות והסברים לבחירתו לעשות כן. עיון מעמיק בהכרעת הדין מלמד, כי בית המשפט קמא לא קבע קטגורית, כי אין הוא נותן אמון בעדות השוטרים. יחד עם זאת, מקום בו עלו סתירות שאינן ניתנות ליישוב בין גרסאותיהם, הרי שראה שלא לסמוך עליהן וקבע, כי בהקשרים אלו נותר בליבו ספק סביר וזיכה את המערערים מעבירות האלימות שיוחסו להם. בית המשפט קמא אף הזהיר עצמו שלא לבסס את הרשעת המערערים על עדות מי מהשוטרים לבדה, נוכח המחדל החקירתי אליו הפנה בהרחבה בהכרעת הדין, אלא מקום בו זו מקבלת את חיזוקה הראייתי במקורות ראייתיים נוספים. במקרה דנן, לא מצאתי, כי נפלה שגגה בו בית המשפט ראה לסמוך גם על עדותו של שושני כפי שזו באה בפניו בהקשרה של עבירת ההפרעה שכן, עדותו של שושני הינה אך אדן ראייתי אחד לביסוס המיוחס למערערת בהקשר זה והמארג הראייתי בהקשר זה נסמך על מספר אדנים שונים מאובחנים ואף לא ניתן לומר, כי עדותו של שושני הינה אדן בעל משקל סגולי מוגבר בהקשרה של עבירה זו.

85. אדן נוסף עליו סמך בית המשפט קמא את הרשעת המערערת בעבירת ההפרעה עניינו, עדות המערער בבית המשפט, כאשר במסגרת עדות זו העיד המערער, כי המערערת נכנסה, ביקשה ממנו לצאת, השוטרים ביקשו ממנה לצאת והיא לא הסכימה, כי רצתה שיימצאו ביחד (ראה בהקשר זה עמ' 93-94 לפרוטוקול הדין מיום 23/11/15). בנסיבות אלו, הרי שבדין סמך בית המשפט קמא גם על אדן ראייתי זה, אשר יש בו כדי להוות נדבך נוסף ולעלות בקנה אחד עם המארג הראייתי הכולל שהוצג לעיל ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בהקשר זה.

86. אדן ראייתי נוסף להוכחת עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, מוצא את ביטוי בעדות המערער עצה בבית המשפט, שעה שהודתה בעדותה בבית המשפט, כי הפריעה לשובני לחקור את המערער וראה בהקשר זה עמ' 104 לפרוטוקול מיום 3/1/16, משורה 21 ואילך:

"אני התעלמתי מהם ופניתי ישירות לתמיר וביקשתי שיקום ויצא ושיבוא איתי ולמה הוא בעצם הלך לשם להגיש תלונה. הם ביקשו ממני לצאת בפעם הראשונה, התעלמתי, המשכתי לדבר עם תמיר וביקשתי ממנו לצאת".

מהאמור לעיל עולה, כי אכן בעדותה בבית המשפט, הודתה המערער בעיקרם של דברים בביצוע המעשים לביסוס עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו ולפיכך, בדין עשה בית המשפט קמא, שעה שסמך גם על אדן ראייתי זה.

87. בנסיבות אלו ונוכח המארג הראייתי שהוצג, הרי שלא מצאתי, כי נפלה שגגה מאת בית המשפט קמא, שעה שקבע, כי באדנים הראייתיים שהוצגו לעיל, העולים בקנה אחד זה עם זה והמחזקים זה את זה, יש כדי לבסס את העובדות המיוחסות למערער בסעיפים 8-12 (שורה ראשונה) שבכתב האישום.

למעלה מן הצריך אציין, כי גם בטיעוני בהודעת הערעור, הדגיש ב"כ המערער, כי זו מודה, כי הגיעה לחדר בו היה המערער וביקשה ממנו לצאת ומודה, כי התעלמה מהוראות השוטרים. יחד עם זאת, לדידו, מקום בו חשבה שהמערער הינו מתלונן ולא חשוד, הרי שהתנהגותה זו לגיטימית.

88. עיון בהכרעת דינו של בית המשפט קמא מלמד, כי הרשעת המערער בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו נסמכת אף היא על מספר אדנים ראייתיים ואשר עניינם, הדברים שמסר העד שובני בעדותו העצמית נ/4 ועדותו בבית המשפט אשר ממנה עלה, כי המערער התבטא כנגד העד מזרחי בצורה מאוד לא יפה, בצורה בוטה וכי הם נאלצו להרגיעו, האמור בהודעתו של העד מזרחי, נ/6, עליהם חזר בעדותו בבית המשפט, עדות המערער בבית המשפט, הדברים האמורים בהודעת המערער במשטרה, ת/3 והתנהלות המערער במהלך ההליכים בבית המשפט.

89. באשר לדברים שרשם העד שובני בעדותו העצמית, נ/4, הרי שכאמור הודעה זו מוגשת מטעם ההגנה, הרי שהיא ראייה אך לסתירות העולות ממנה ולא ניתן לבסס עליה את הנטען והמיוחס למערער בכתב האישום. אלו הן מושכלות יסוד ואין צורך להכביר מילים בשלהן. יחד עם זאת, בית המשפט קמא הפנה לעדותו של העד שובני בבית המשפט ולפיה, כאמור, המערער התבטא כנגד מזרחי בצורה מאוד לא יפה, באופן בוטה והם נאלצו להרגיעו. הדברים האמורים בהקשרה של המערער בעניינו של העד שובני בהתייחס לטענת ה"פליגין דיבורא" יפים גם בהקשרו של המערער ואין לי אלא להפנות לאמור שם. נדגיש, כי גם בהקשר זה, הרי שאין עדותו של שובני עומדת כעדות יחידה והיא מקבלת את חיזוקה הראייתי ממקורות שונים ונוספים ולפיכך, לא נפלה שגגה מאת בית המשפט קמא, שעה שראה לסמוך גם על אדן ראייתי זה.

90. אדן נוסף להרשעת המערער בעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו מוצא את ביטוי גם בעדותו של

העד מזרחי בבית המשפט וראה בעניין זה עמ' 48 לפרוטוקול שורות 6-8, שם ציין העד יוסי מזרחי כי המערער התעצבן, ניסה לשים את ראשו אל ראשו של מזרחי, להתנגד ולתקוף וכן קילל. בהקשר זה בית המשפט קמא אף הפנה להודעתו של מזרחי נ/6. הערתנו בהקשר זה בעניינו של שושני יפה גם לעניינו של מזרחי שכן, ההודעה בהקשר זה מוגשת אך כראיה לסתירות העולות ממנה. אולם מקום בו מזרחי מסר את הדברים גם בעדותו בבית המשפט, הרי שבוודאי שהם קבילים ולפיכך, לא נפלה כל שגגה מאת בית המשפט קמא, שעה שראה לסמוך עליהם.

אזהרת בית המשפט קמא את עצמו שלא לסמוך רק על עדויות השוטרים ולבסס עליהן הרשעה, מקום בו אלה לא מקבלות את חיזוקן הראייתי ממקורות נוספים, מולאה ומוצאת את ביטוייה גם בהקשרו של מזרחי, שעה שכפי שפורט לעיל בהרחבה, הרי שאין עדותו של מזרחי עומדת בדד, אלא היא מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתי ממקורות ראייתיים שונים ומאובחנים.

91. אדן נוסף להרשעת המערער הינו האמור בהודעתו, ת/3, עמ' 3 להודעה משורה 45 ואילך, שם גולל המערער את התנהגותו ואף הביע צער בשלה והסביר, כי יש לו בעיה בשליטה בכעסים וכי הוא מנסה להתגבר עליה. לאדן זה יש להוסיף את עדות המערער בבית המשפט קמא במסגרתה אישר המערער, כי אמר את הדברים המופיעים ב - ת/3. המערער אמנם טוען, כי אמר דברים נוספים אשר לא נרשמו, אך אישר את אמירת הדברים המופיעים ב - ת/3, מה גם שעיון ב - ת/3 מלמד, כי חתימות המערער מופיעות על כל אחד מגיליונות ההודעה וכאמור, אף בעדותו בבית המשפט אישר את אמירת הדברים.

באשר לטענת המערער, כי אמר דברים נוספים ויתר הנטען בעדותו, הרי שלאחר שבית המשפט קמא בחן את עדותו באופן בלתי אמצעי, בחר שלא ליתן בה אמון וקבע בהקשר זה, כי עדות המערער רצופת סתירות, תמיהות, גרסאות כבושות וכי חלקים נרחבים בגרסתו אינם מהימנים עליו. בית המשפט קמא אף נתן הנמקות הצריכות ממן העניין להתרשמותו הבלתי אמצעית ולא מצאתי, כי נפלה שגגה במסקנתו זו של בית המשפט קמא, עד כי ערכאת הערעור תתערב בה.

92. בית המשפט קמא אף בחן את טענות המערער ולפיהן, הוא הגיע להתלונן במשטרה כנגד שכנתו והפך שלא בצדק וללא כל בסיס חוקי לחשוד ולמעוכב ומשכך, קמה לו הזכות להתנגד לעיכוב הבלתי חוקי. בית המשפט קמא בחן טענה זו וראה לדחותה. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי עיכוב המערער כחשוד נבע מדיווח טלפוני שקיבל שושני מהסייר וממנו עלתה תלונה כנגד המערער מצד השכנה על איומים מצדו כלפיה. לפיכך, הנחה שושני את הסייר לגבות עדות מסודרת מהשכנה והודיע למערער, כי הינו חשוד ועכבו למשרד לצורך חקירה. בית המשפט קמא היה מודע לכך, כי לא הוצגה בפניו עדותה זו של השכנה. יחד עם זאת, חיזוק לעדותו של שושני באשר להתרחשות האירועים נמצא בקיומן של שאלות שהופנו ע"י שושני בעדות ת/3 כלפי המערער העוסקות בתלונה השכנה, כי איום עליה. ראה בהקשר זה ת/3, שורות 55-56.

בנסיבות אלו, הרי שמסקנת בית המשפט קמא, כי הפיכת המערער ממתלונן לחשוד ולמעוכב לא הייתה אקט שרירותי, אלא מבוססת על חשד סביר הקם כנגדו בגין איומים כלפי שכנתו, הינה מסקנה אשר לא מצאתי, כי נפלה

בה שגגה ואינני סבורה, כי ראוי להתערב בה.

93. בנסיבות אלו, הרי שבדין קבע בית המשפט קמא, כי לא קמה למערער הזכות לקלל, לגדף ולהתנהג במשרדו של שושני כפי שהתנהג.

94. בית המשפט קמא בחן אף את טענות המערער בגין אי קבילות הודעתו במשטרה מטעמי אי הודעה בגין זכות היועצות עם סניגור ציבורי, זאת מן הטעם שהמערער ביקש לדבר עם הסניגור הציבורי, עו"ד פוקרא ומכאן, שהועמד על זכותו וידע היטב על זכותו זו (ראה בהקשר זה עמ' 1 ל ת/3). עוד קבע בית המשפט קמא, כי לא הוכח בפניו, כי נמנעה מהמערער האפשרות לשוחח עם סניגורו, מה גם שהמערער חזר על מרבית הדברים שאמר בחקירתו, ת/3, בעדותו בבית המשפט. בנסיבות אלו ונוכח ההנמקות שהובאו ע"י בית המשפט קמא, כמו גם עיון ב - ת/3, הרי שמסקנת בית המשפט קמא בדבר קבילות ההודעה, ת/3, הינה מסקנה ראויה שאין מקום להתערב בה.

95. באשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט שיוחסה למערער, הרי שגם בהקשר זה, האדנים הראייתיים עליהם סמך בית המשפט קמא בקביעה, כי המערער ביצע את המעשה (זאת בשונה מיסודות העבירה הקמים בהקשר זה, אליהם אתייחס בהמשך), הינם ראויים ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בהקשר זה. מעשה המערער ולפיו, כאשר שושני כתב את השאלה, הושיט המערער את ידו לעבר המקלדת ומחק את השאלה באמצעות המקש המוחק את הנכתב, מקבל את ביטוי ב"רחל בתך הקטנה" בעמ' 2 להודעת המערער, ת/3, שורות 38-39. אף המערער בעדותו בבית המשפט הודה בביצוע המעשה וראה בהקשר זה עמ' 96 לפרוטוקול, שורות 11-13, שם אישר המערער את המחיקה של השאלה שרשם שושני ואף טען, כי מעשה זה היה חלק מאותו "איבוד ברקסים" אליו טען במהלך התרחשות האירועים באותו יום. בהקשר זה בית המשפט קמא הפנה אף לעדותו של שושני כפי שזו באה בפניו וכאמור גם בעדות המערער. גם בהקשר זה לא מצאתי, כי נפלה שגגה באדנים הראייתיים עליהם ראה לסמוך בית המשפט קמא את הוכחת היסוד העובדתי וביצוע המעשה ע"י המערער. כאמור, גם בהקשר זה עדות שושני אינה עומדת בגפה והיא מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתי ממקורות ראייתיים שונים ומאובחנים כפי שפורטו לעיל.

96. בנסיבות אלו, הרי שמסקנת בית המשפט קמא בדבר ביצוע מעשה המחיקה ע"י המערער, הינה נכונה ואין מקום להתערב בה.

97. עתה עלינו לבחון האם במעשי המערער, הן באשר לעבירת ההפרעה לשוטרי במילוי תפקידו והן באשר לעבירה של שיבוש מהלכי משפט בה הורשע המערער בלבד, יש כדי לגבש את יסודות עבירות אלו בהן הורשעו. באשר לעבירה שעניינה, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, ראוי להפנות להוראת סעיף 275 לחוק העונשין הקובע כדלקמן:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטרי כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר, או להכשילו מלעזור לשוטרי, דינו - מאסר עד 3

שנים ולא פחות משבועיים ימים"

כב' השופט קדמי בספרו "על הדין בפליילים", חוק העונשין, חלק שלישי, מעמ' 1657 ואילך קובע, כי עניינו של היסוד העובדתי בעבירה זו הינה עשיית כל מעשה מכל סוג שהוא אשר תהיה לו מסוגלות אובייקטיבית להפריע. עוד צוין, כי המושג "להפריע" ו"להכשיל" זכו בפסיקה למשמעות רחבה כגון מסירת שם כוזב לשוטר, סירוב להתלוות לשוטר לתחנה, הנחת יד על פנקס הדו"חות למניעת רישום ועוד. בנסיבות אלו, הרי שאין ספק, כי הן התנהגות המערערת והן התנהגות המערער כפי שפורטו בהרחבה לעיל וכפי שהם מקבלים את ביטויים בעובדות הרלוונטיות בכתב האישום, עולים כדי "הפרעה" לשוטר ולפיכך התגבש היסוד העובדתי הצריך בהקשר זה.

98. היסוד הנפשי בעבירה זו עניינו "כוונה" להפריע או להכשיל, כאשר היסוד הנפשי בא על סיפוקו בשניים: ראשית, "מודעות" כלפי טיב המעשה והתקיימות "הנסיבות" ושנית, עשיית המעשה מתוך "מטרה" או "שאיפה" להפריע לשוטר או להכשילו במילוי תפקידו. מעשי המערערים כפי שפורטו לעיל, הרי שבוודאי מגלמים הם בחובם נוכח טיבם ומהותם הן מודעות כלפי טיב המעשים והן מטרה ושאיפה להפריע לשוטרים, או להכשילם במילוי תפקידם. דברים אלה מקבלים את ביטויים בעניינה של המערערת אשר נכנסה פעם אחר פעם למשרד החקירות, כמו גם בשים לב לטיב התנהגותה והכל כפי המפורט בסעיפים 8-12 (שורה ראשונה) לעובדות כתב האישום. גם אם נקבל את הטענה, כי מלכתחילה סברה המערערת כי המערער עסוק בהגשת תלונה ולא נחקר כחשוד, הרי במהלך האירוע, לאחר שהשוטרים ביקשו ממנה פעם אחר פעם לצאת מן החדר, ודאי הייתה מודעת לכך שהיא מפריעה להם במילוי תפקידם.

הדברים נכונים גם בעניינו של המערער, נוכח טיב המעשים שביצע והתנהגותו כפי שפורט בהרחבה בעובדות כתב האישום הרלוונטיות, בעדויות השוטרים ואף בהודעת המערער עצמו. באשר ליסודות עבירה זו, ראה גם ת"פ 8033/05 (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' אבו כף קאיד** [פורסם בנבו] (6.2.06).

99. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי בדין קבע בית המשפט קמא, כי יסודות עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התקיימו במקרה דנן, זאת בהתייחס לשני המערערים ולא מצאתי, כי יש מקום להתערב בה.

100. באשר לעבירת שיבוש הליכי משפט בה הורשע המערער, הרי שסעיף 244 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

**"העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין,
בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר 3
שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי" - לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של
הוראת בית משפט"**

בספרו של כב' השופט קדמי "על הדין בפליילים", חוק העונשין, חלק שלישי, מעמ' 1573 נקבע, כי היסוד העובדתי בעבירה זו עניינו, עשיית כל דבר מכל סוג שהוא בכל דרך, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות

ובין בדרך אחרת. עוד צוין, כי גבולותיו של הביטוי "העושה דבר" רחבים הם. בנסיבות אלו, הרי שבמעשה המערער, יש כדי לגבש את היסוד העובדתי הצריך לעבירת שיבוש מהלכי משפט.

101. יחד עם זאת, לדידי, שונה הדבר באשר ליסוד הנפשי שבעבירה, שעה שנקבע, כי עניינו של היסוד הנפשי הינו "בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי". הנקיטה בלשון "בכוונה למנוע" מבטאת דרישה של כוונה ואשר תכליתה הינה, עשיית המעשה מתוך שאיפה או מטרה להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע ובכך הופכת העבירה לעבירה התנהגותית - מטרתית. עוד נקבע, כי היסוד הנפשי בעבירה זו עניינו, שאיפה לפגוע בקיומו של הליך שיפוטי, או לפגוע במטרתו, במהותו או בתוצאתו של ההליך השיפוטי. בהקשר זה ראה אף רע"פ 7153/99 **אורי אלגד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.8.01).

בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי מתקיים גם היסוד הנפשי שבעבירה זו ובכך סומך הוא על הסברי המערער כאשר אמר בעדותו, כי מחק את השאלה נוכח מהות השאלה וכי התנהגות זו הייתה חלק מאותו "איבוד ברקסים" עליו העיד המערער קודם לכן. מתגובת המערער ומתשובתו כאמור, למד בית המשפט קמא, כי המערער לא היה שבע רצון מהשאלה ששאל שושני וכי מתשובתו למד בית המשפט קמא, כי המערער ביקש להעלים את האשמתו בתקיפת השוטר מזרחי מתוכן העדות ובכך גם למנוע את העמדתו העתידית לדין בגין האשמה חמורה זו, כי תקף את מזרחי.

לדידי, מסקנתו זו של בית המשפט קמא, עם כל הכבוד, מרחיקת לכת. המערער, מבלי להקל ראש בטיב המעשה, מחק שורה של שאלה בהודעה שנגבתה ממנו, זאת מקום בו תוכן השאלה הכעיס אותו וכאמור, שעה שלא שלט בכעסיו, כמו גם בכל האירוע. לא מצאתי, כי בנסיבות אלו יש כדי לגבש את יסוד הכוונה הנדרש בעבירה זו ואשר טיבו הינה כוונה קונקרטיית למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. כך לדוגמא, המערער לא מחק את תשובתו אשר יכולה הייתה, אולי לשנות את מהות הדברים ולהיטיב את מצבו אם היה משנה את הדברים לאחר מכן. נסיבות המחיקה, השורה שנמחקה, הרי שבכל אלה יש כדי ללמד, כי לא גובש היסוד הנפשי הצריך בעבירת שיבוש מהלכי משפט ובכל אופן, הרי שבוודאי נותר ספק בהקשר זה, ספק אשר המערער בוודאי זכאי ליהנות ממנו בהליך הפלילי.

102. תחת זאת אני סבורה, כי התגבשה גם בהקשר מעשה זה של המערער עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כפי שפורטה לעיל בשים לב ליסודותיה, פירוט היפה גם בהקשר זה. במעשהו זה של המערער, בהחלט יש כדי לעשות מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא את תפקידו כחוק או להכשילו בכך ולפיכך, לדידי, בהקשר זה, התגבשו יסודות עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

אכן, במסגרת כתב האישום, לא יוחסה למערער עבירה זו בהקשרו של המעשה של מחיקת השורה ואולם ראוי להפנות בהקשר זה להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, שם נקבע, כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה

שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

103. בהקשר זה ראה ספרו של כב' השופט קדמי **"על סדר הדין בפלייליים", חלק שני**, הליכים שלאחר כתב אישום א', מעמ' 1503 ואילך, שם נקבע, בין היתר, כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם על פי עובדות שהוכחו בפניו בעבירה אחרת ובהוראת חיקוק שונה מזו שיוחסה בכתב האישום ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן בפניה וכי העונש שייגזר עליו, לא יהיה חמור מזה הקבוע לעבירה המצוינת בכתב האישום. אין ספק, כי במקרה דנן, ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן בפני עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אשר זו נסמכת על אותו מארג ראיתי ועל אותו יסוד עובדתי המיוחס לו, מה גם שאין בכך כדי להחמיר את מצבו של המערער בזיקה לעונשים הנקובים בצדן של כל אחת מהעבירות.

104. בית המשפט קמא היה מודע לסוגיה ולפיה, המערער לא הוזהר בהודעתו, ת/3, בגין העבירה של שיבוש מהלכי משפט. בהקשר זה בדין ציין בית המשפט קמא, כי בהתנהלות שושני, שעה שלא הזהיר את המערער תוך כדי גביית ההודעה, ת/3, כי הוא נחשד גם בגין העבירה הנוספת שעניינה, שיבוש מהלכי משפט, יש כדי להוות פגיעה קשה בזכות המערער לחיסיון בפני הפללה עצמית ופגיעה בזכות ההיוועצות, מן ההנמקות המפורטות בהכרעת הדין אשר הינן ראויות ואין לי אלא להצטרף אליהן. בנסיבות אלו, בית המשפט קמא מצא להתעלם מחלק זה בהודעה, ת/3, המתייחס לתשובות המערער בגין טענת העד שושני, כי מחק את השאלה כקביל והתעלם מחלק זה בכתיבת הכרעת הדין. באשר לנפקות אי אזהרת חשוד בחקירה, ראה ספרו של כב' השופט קדמי **"על הראיות", חלק ראשון**, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 27 ואילך. עוד נקבע, שם בעמ' 29, כי הפרתה של חובת האזהרה, אינה מהווה, כשלעצמה ובתור שכזאת, עילה לפסילתה של הודית חוץ המתקבלת מחשוד ולעניין זה מהווה ההפרה אך אחד השיקולים לעמידת ההודיה במבחן הקבילות. בע"פ 6613/99 **סמירק נ' מדינת ישראל** פ"ד נ"ו (3), 529, נקבע, בין היתר, כי הגישה שהשתרשה במשך שנים בפסיקתו של בית המשפט הינה, כי בהעדר אזהרה כשלעצמה, אין כדי לפסול הודאה, כל עוד הוכח, כי ההודאה ניתנה מרצון טוב וחופשי. יחד עם זאת, במקרה דנן ומן ההנמקות שפורטו בהכרעת הדין, הרי שבית המשפט קמא ראה להתעלם מחלק זה בהודעת המערער, ת/3, ביחס לתשובותיו באשר למחיקת השורה ולא סמך את אדניו הראייתיים על חלק זה בהודעה. כאמור, האדנים הראייתיים להוכחת ביצוע המעשה ע"י המערער, מוצאים את עיגונם באדנים ראייתיים שונים ומאובחנים, מבלי להתייחס לחלק הרלוונטי בהודעת המערער ת/3 ולא מצאתי, כי נפלה שגגה במתווה בו ראה לילך בית המשפט קמא בהקשר זה.

105. בית המשפט קמא היה מודע ובחן בחינה קפדנית את יתר טענות המערערים כפי שאלה באו בפניו. כך התייחס הוא לטענה, כי מעשה המערער בדבר מחיקת השורה, כאמור, אין בו כדי להוות בבחינת "זוטי דברים" כקבוע בסעיף 34 י"ז לחוק העונשין. בית המשפט קמא הביא הנמקות ראויות למסקנתו זו ורואה אני להצטרף אליהן במלואן. אף אני סבורה, כי במעשה זה שביצע המערער, יש כדי להצביע על עזות מצח וכי אין עסקין בהתנהגות קלת ערך שכן, קביעה כזו תביא בהכרח לזילות הליך החקירה וההתנהגות הראויה בחדר החקירות. גם אם באתי לכלל מסקנה, כי במעשה המערער אין כדי לעלות בבחינת שיבוש מהלכי משפט, אלא הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הרי שעדיין אין להקל בכך ראש ואין להחיל בנסיבות המקרה דנן את סייג "זוטי דברים".

106. בית המשפט קמא אף הוסיף ובחן את טענת "הגנה מן הצדק" כפי שהועלתה ע"י המערערים בכל

האספקטים הרלוונטיים, בחן טענה זו לעומקה ובסופו של יום, לא מצא, כי באי חקירת מח"ש והחלטתם שלא לפתוח בחקירה כנגד השוטרים, יש כדי להוות עילה לביטול כתב האישום, או זיכוי מחמת "הגנה מן הצדק". מסקנת בית המשפט קמא, כי החלטה זו אין בה כדי לפגוע באופן חמור בהגנת המערערים, או כי הגשת כתב האישום, או ניהול ההליך הפלילי אינם עומדים במקרה זה בסתירה מהותית לעקרונות של צדק או הגינות משפטית הינה מסקנה ראויה ולא מצאתי, כי יש מקום להתערב בה. בהקשר זה ראוי לשוב ולהפנות למהות המעשים שביצעו המערערים, לאדנים הראייתיים להוכחת המיוחס להם בהקשר זה ואין באי פתיחתה של חקירה כנגד השוטרים הרלוונטיים, כדי לאיין את אלה, או כדי להביא לכלל מסקנה, כי בניהול ההליך דנן, יש כדי לעמוד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק, או הגינות משפטית, או לפגוע באופן חמור בהגנתם. לפיכך, מצאתי, כי מסקנתו זו של בית המשפט קמא בדיון יסודה ואין מקום להתערב בה.

107. באשר לטענת ב"כ המערער, כי חקירת המערער ככזו ע"י שושי מצדיקה זיכוי המערער מן העבירות המיוחסות לו אך מטעם זה, הרי שראוי להפנות לקביעות בית המשפט קמא בהקשר זה, אשר הינן ראויות ולא מצאתי, כי נפל בהם פגם אשר יש להתערב בו. בית המשפט קמא הבהיר, כי התנהלות זו של היחידה החוקרת אינה ראויה ואף ראה בה מחדל חקירתי, בשלו ראה להזהיר עצמו שעה שבא לבחון את המארג הראייתי שהובא בפניו ולא מצאתי, כי יש להוסיף על כך.

108. באשר לטענת ב"כ המערער, כי לא ניתן היה להרשיע את המערער בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שכן, סעיף 275 לחוק העונשין קובע את היסוד באשר לשוטר "כשהוא ממלא תפקידו כחוק", מה שלא נעשה כן בנסיבות המקרה דנן, הרי שגם דין טענה זו להידחות. בית המשפט קמא בחן לעומק את התנהלות השוטרים בפרשה דנן, כמו גם את מעשי המערערים ונתן הנמקות אשר הינן ממן העניין באשר למסקנותיו אשר אף פורטו בהרחבה בחלקן במסגרת פסק דין זה. מסקנת בית המשפט קמא, כי השוטרים מילאו תפקידם כדן (תוך ההסתייגויות שהובאו בליבת הכרעת הדיון) וכי לא הייתה הצדקה להתנהגות המערערים, הינה מסקנה ראויה ואין מקום להתערב בה. לפיכך, הרי שגובשו יסודות עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו גם בעניינה של המערערת כפי שפורט לעיל.

109. סופו של יום, הייתי מציעה לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדיון ככל שהדבר מתייחס למערערת, לדחות באופן חלקי את הערעור על הכרעת הדיון, ככל שהדבר מתייחס למערער ולהותיר את הרשעתו בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו על כנה, לזכות את המערער מחמת הספק מעבירה של שיבוש מהלכי משפט ותחת זאת להרשיעו בעבירה נוספת של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין בהתייחס למעשה מחיקת השורה בחקירתו ע"י שושי.

הערעור כנגד גזר הדין:

110. מושכלות יסוד הן, כי אין ערכאת הערעור מתערבת, אלא מקום בו נפלה בהחלטת בית משפט קמא טעות מהותית, או ניכרת סטייה ממדיניות הענישה הראויה. ראה בהקשר זה ע"פ 5678/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (26.5.15) וכן 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.1.2009); ע"פ

6453/12 הדרה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (13.5.2013).

111. כאמור, הערעור כנגד גזר הדין הוגש ע"י המערער בלבד.

112. מקום בו המלצתי לחבריי לזכות את המערער מעבירת שיבוש מהלכי משפט ותחת זאת, להרשיעו בהקשר זה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הרי שראוי להבהיר, כי המאסר המותנה שהושת על המערער במסגרת גזר דינו של בית המשפט קמא, יחול אך על עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

113. באשר לערעור כנגד גזר הדין שהוגש ע"י המערער וביתר שאת, סוגיית הרשעתה בדין, הרי שבגזר דינו התייחס בית המשפט קמא לשיקולי הענישה כפי שהם הותוו בתיקון 113 לחוק העונשין. בית המשפט קמא התייחס נכונה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעטיים של מעשי המערערים. כך גם בחן נכונה את נסיבות ביצוע העבירות, בחינת מדיניות הענישה הנהוגה ולאחר שעשה כן, קבע נכונה את מתחם העונש ההולם ולא מצאתי, כי יש להתערב בכך. בית המשפט קמא אף בחן את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה שקלל את העובדה, כי אין לחובת המערער עבר פלילי, כמו גם העובדה, כי היא שהתה משך יממה במעצר ולאחר מכן, בתנאים מגבילים, על ההשלכות הקמות מכך. לאחר שבחן את כל השיקולים הראויים, ראה בית המשפט קמא להשית על המערער, כאמור, מאסר מותנה ולחייבה בחתימה על התחייבות כספית.

114. בית המשפט קמא בחן ופירט את השיקולים הרלוונטיים לבחינת עתירת המערער לביטול הרשעתה בדין ובהקשר זה התייחס לתנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בפלילים. בהקשר זה בית המשפט קמא בחן נכונה את חומרת העבירה שביצעה המערער ונסיבות ביצועה. בית המשפט קמא היה מודע לכך שהמערער זוכתה מחמת הספק מעבירות התקיפה, אך שב והפנה למעשי המערער כפי שהם מקבלים את ביטויים בהכרעת הדין ובעובדות כתב האישום הרלוונטיות. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא בדין, כי בהתנהלותה, פעלה המערער באופן מתריס, פרובוקטיבי ומתלהם כנגד אנשי משטרה המבצעים תפקידם וכל זאת, שעה שביצעה עבירה המתמשכת פעם אחר פעם, תוך התעלמות לחלוטין מבקשות ומאזהרות אנשי המשטרה ובעת ששווה היא בלבה של תחנת משטרה.

115. בנסיבות אלו, הרי שמסקנת בית המשפט קמא, כי התנהגותה זו של המערער מצביעה על העדר כבוד לחוק ולרשויות החוק, הינה מסקנה ראויה ולא מצאתי, כי יש להתערב בה.

116. באשר לתנאי השני ואשר עניינו, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום המערער, הרי שבית המשפט קמא נתן דעתו לזיכוי המערער מביצוען של עבירות חמורות, עברה הנקי, שהייתה במעצר ובתנאים מגבילים ואולם הדגיש בהקשר זה, כי המערער לא ביקשה לקבל תסקיר שירות המבחן בעניינה ולא הובאה כל ראיה במסגרת טיעוני בא כוחה, או ראיות לעונש, כי הרשעה תפגע בה פגיעה כלשהי, תפגע באורח קשה בדימויה העצמי, או תגרום לנזק תעסוקתי קונקרטי, או פגיעה בשיקומה של זו. בנסיבות אלו, הרי שבא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי לא מתקיימים במקרה דנן התנאים המצטברים הנדרשים לביטול הרשעת המערער.

בדין ומסקנתו זו, מן ההנמקות המצטברות שפורטו לעיל, בדין יסודה ולא מצאתי, כי יש מקום להתערב בה.

117. אף בהליך שבפנינו נדונה אפשרות קבלת תסקיר מאת שירות המבחן בעניינה של המערערת, ובהגשת תסקיר כזה, בוודאי היה כדי להניח את התמונה בכללותה בעניינה של המערערת, כמו גם לבחון את סוגיית הרשעתה בדין, בהיבט השיקומי, על פי חוות דעתו המקצועית של שירות המבחן. יחד עם זאת, ב"כ המערערת הודיע והבהיר באופן חד משמעי, כי המערערת מתנגדת, כי יוגש תסקיר מאת שירות המבחן בעניינה ולהגיע לשירות המבחן. בנסיבות אלו ובהעדר הגשת תסקיר, כאמור, הרי שאכן אין בנמצא מסד ראיתי קונקרטי באשר לפגיעה חמורה של ההרשעה בשיקומה של המערערת ונמצאנו למדים, כי מסקנות בית המשפט קמא בדין יסודן ואין מקום להתערב בהם.

118. בחינת רכיבי הענישה שהושתו על המערערת בדמות מאסר מותנה, מתון ומידתי, כמו גם חיובה בחתימה על התחייבות כספית, מלמדת על מיקום העונש הראוי למערערת באופן נכון במתחם העונש ההולם שנקבע, רכיבי ענישה המשקללים נכונה את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה בעניינה של המערערת, מה גם שיש ברכיבים אלו כדי ליתן ביטוי אף לחלקה היחסי של המערערת, תוך השוואה לחלקו היחסי של המערער, העבירות בהן הורשע והאבחנה הצריכה בין אלה.

119. בנסיבות אלו, אני סבורה, כי גזר דינו של בית המשפט קמא בעניינה של המערערת בדין יסודה, החלטת בית המשפט קמא שלא לבטל את הרשעתה בדין הינה ראויה ואין מקום להתערב בה.

120. אשר על כן, הייתי מציעה לחבריי, לדחות את הערעור על גזר הדין בעניינה של המערערת ולהותיר את רכיבי הענישה שהושתו עליה, כמו גם את הרשעתה בדין, על כנם.

יפעת שיטריט, שופטת

אסתר הלמן, שופטת, ס. נשיא, אב"ד:

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]**

סאב דבור, שופט:

מסכים.

סאב דבור, שופט

הוחלט, איפוא, פה אחד לדחות את הערעור שהוגש על ידי המערער, על שני חלקיו.

ביחס למערער, החלטנו כאמור לעיל, לזכותו מחמת הספק, מעבירה של שיבוש מהלכי משפט ותחת זאת להרשיעו בעבירה נוספת של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תוך דחיית יתר טיעונו כנגד הכרעת הדין. העונשים שהוטלו על המערער נותרו בעינם, זולת תחולתו של המאסר המותנה, שיחול בגין עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בלבד.

ניתן והודע היום ח' ניסן תשע"ז, 04/04/2017 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]**

פסק הדין הושמע בהרכב השופטים:

ע' טאהא, שופט

י' שטרית, שופטת

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]**

הוקלד על ידי חנה טוריק